

Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 350 17. februar, 2016] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

FORSVAR VELFÆRDEN

BEKÆMP RACISMEN

Foto: Mette Kramer Kristensen

Velfærdsalliance.dk

NEJ TIL MILLIARDBESPARELSER
NEJ TIL OMPRIORITERINGSTYVERI

Demonstration i København: 9. marts kl. 17.00
foran Kommunernes Landsforening, Weidekampsgade 10, Kbh. S
Demonstration i Aalborg: 10. marts kl. 08.00
Protest ved KL-topmødet i Aalborg kongres og kulturcenter
Hele landet: 12. maj Landsdækkende aktionsdag

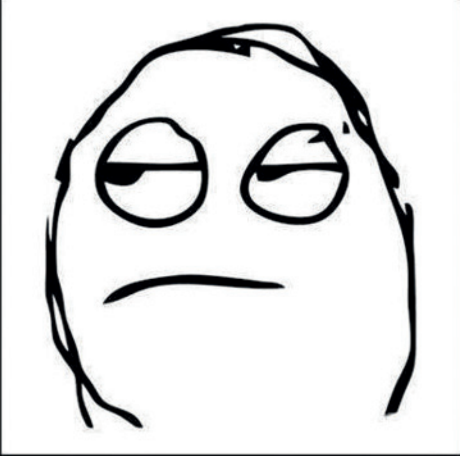

19. marts

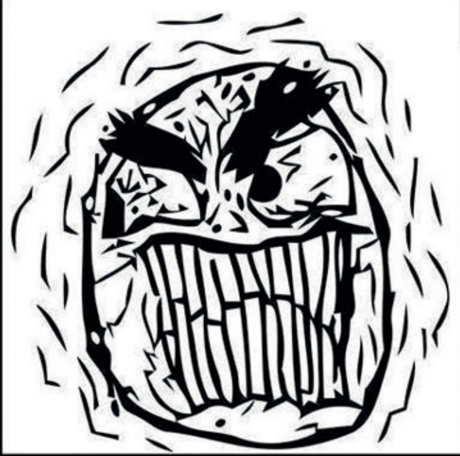
Solidaritet mod racisme

Demonstration i Odense og København. Europæisk aktionsdag mod racisme og fascisme. *Læs mere side 3*

FORSKELLIGE REAKTIONER

De 62 rigeste ejer lige så meget som halvdelen af klodens befolkning tilsammen

Flygtning ejer iPhone

62 mennesker = 3,5 milliarder

Den britiske nødhjælpsorgansation Oxfam udgav i januar måned en rapport, der viser hvor sygt kapitalismen er.

Af Lars Henrik Carlskov

Ifølge Oxfam svarer formuen hos de rigeste 62 mennesker på globalt plan således til den fattigste halvdel af klodens befolknings. Samtidig ejer verdens rigeste 1 procent nu lige så meget som resten af verden tilsammen.

Rapporten viser, at de rigeste 62 personers formue siden 2010 er steget 44 pct., mens klodens fattigste halvdel på 3,5 milliarder menneskers "formue" samtidig er faldet med 41 pct.

Ifølge rapporten ville de formuer på ca. 7.600 millliarder amerikanske dollars, der i dag er i skattely, være tilstrækkelige til at redde fire millioner børns liv hvert år, hvis der betaltes indkomstskat af dem.

Også i Danmark er uligheden stærkt stigende. En opgørelse fra Ritzau i januar viste, at den rigeste procent ejer ca. 1/3 af den samlede formue i Danmark.

Randers

Det flæsker sig

Venstre i Randers ønskede at sidde på flæsket efter kommunalvalget i 2014. De indgik derfor en såkaldt konstitueringsaftale med Dansk Folkeparti.

Af Charlie Lywood

Inger Støjberg kom i modvind efter at have påstået, at en børnehave i Aalborg forbød svinekød i madpakken - hvilket var løgn.

DF så derved deres snit til at få indført en hed drøm: At få svin på menuen i daginstitutionerne. Nu skulle der serveres dansk mad for poderne i Randers.

Venstre havde nok håbet på, at DF havde glemte det. Men ak – DF krævede deres pund flæsk her i efteråret. Venstre måtte, på trods af deres liberale ståsted, krybe til korset. Eller bryde med DF. De valgte svinene.

Således startede frikadelle-krigen i det midtjyske.

Det hjalp lige lidt, at der aldrig har været et problem i nogen daginstitution i Randers. Eller at man ikke havde afsløret, at sleske muslimer havde planer om at forbyde svinekød ved at kuppe forældrebestyrelserne.

Ej heller at man ved kommunalt diktat forhindrede, at forældrerådene i samarbejde med fagpersoner kunne sammensætte en sund og varieret kost for børnene. Nu skal der serveres svin.

Den stinker ikke bare af stegt flæsk, men af nationalisme og muslimbashing. Det var kun muligt i en atmosfære af frygt og fordomme skabt af de to partier på landsplan.

Socialistisk Arbejderavis siger velbekomme.

Politikerne vælter sig i luksus, mens vi skal spare

Debatten om politikerlønninger viser, at den herskende klasse ser sig selv som en slags overmennesker højt hævet over os andre.

Af Lars Henrik Carlskov

Ramaskriget over Vederlagskommissionens vilde lønfest til landets politikere førte til et af de hurtigste tilbagetog i nyere politisk Danmarkshistorie.

De partier, der hidtil havde svoret at ville følge kommissionens anbefalinger (V-K-R-S-SF), fik pludseligt kolde fødder.

I december måned nedstemte et folketingsflertal ellers Enhedslistens forslag om at lade folketingsmedlemmers og ministres pensionsalder svare til det øvrige arbejdsmarked.

Flertallet afviste forslaget netop med henvisning til, at man ville følge Vederlagskommissionens indstillinger.

Ved samme lejlighed hævedes pensionsalderen for den øvrige befolkning med et år (til 68 år og gældende fra 2030).

Straf til os, belønning til dem

Vederlagskommissionen blev håndplukket for at tildele politikerne lønforhøjelser og samtidig kunne tørre ansvaret af på en "uafhængig" gruppe af såkaldte "eksperter".

Eller som kommissionens formand Michael Christiansen (nr. 27 på listen over Magteliten i Grau Larsens, Ellersgaards og Bernsens bog af samme navn fra 2015) forklarede dengang: "Man tager jo ikke løn fra folk."

Milliardunderskud og lønhop til topchef i DONG

DONG har lige fremlagt sit regnskab. Det viser et rekord-underskud på 12,1 milliarder kroner for 2015.

Ifølge business.dk er det Danmarkshistoriens største underskud. Det næststørste på godt 9 mia. kroner stod GN Store Nord for i 2001.

Og det er fjerde år i træk med underskud. Siden 2012 har DONG tabt 22,4 milliarder.

Til gengæld har DONGs topchef Henrik Poulsen fået en lønstigning på 2,8 millioner kroner i 2015 – så han nu får 13,7 millioner kroner. Siden 2012 er hans løn steget med samlet 60 pct.

Det er en form for logik, som kun gælder på topchef-plan.

Protest i Århus mod nedskæringer

Af Teodora Hansen

Ca. 300 borgere har protesteret d. 4. februar i Århus imod regeringens menneskefjendske politik, som rammer de syge og udsatte hårdt.

Demonstrationen var arrangeret af Folkebevægelsen for Social Retfærdighed i samarbejde med flere organisationer og Facebook-grupper, i København, Odense og Århus. Der blev sunget og holdt taler som varmede hjerterne.

Talerne understregede behovet for solidaritet med alle udsatte: "JA til tryghed og værdighed for arbejdsløse, syge, kontanthjælpsmodtagere, handicappede, ældre, flygtninge osv."

Danmark ville flyve Snowden til USA

Et fly stod klart til transportere whistle-bloweren Edward Snowden fra Danmark til USA efter en eventuel russisk udlevering.

Af Asbjørn Fleng Daniel

Det viser, at den daværende S-SF-R-regering var klar til at bryde med basale frihedsrettigheder, fordi hensynet over for USA vejede tungere.

Det konstateres efter en række sager (fx Tibet-sagen og frihedsberøvelsen 10. maj), at ytringsfrihed og demokratiske rettigheder kun gælder, når det passer magthaverne.

'Socialisme' mest søgte ord i USA

"Socialisme" var i 2015 det mest søgte ord i den amerikanske online-ordbog Merriam-Webster.

Og i den seneste årrække har "socialisme" været blandt de mest søgte ord i ordbogen.

Stigningen kom især efter, at Bernie Sanders beskrev sig selv som socialist.

Sammen med Bernie Sanders' massive fremgang ved primærvalgene i New Hampshire og Iowa viser det, at mange, især unge, er vrede på systemet og søger efter alternativer.

Se mere om Bernie Sanders' valgkampagne side 15.

Det mener vi

Sort regering – slatten opposition

Angreb på flygtninge er Løkke-regeringens varemærke. Men angrebene på velfærd rammer endnu flere.

Retorikken mod flygtninge, muslimer og alt "fremmed" har fået endnu et ryk op i det skingre de seneste måneder – ikke kun i Danmark, men ud over Europa.

Er det største politiske problem i dag, om de europæiske lande kan rumme nogle få promille flere mennesker?

For de fleste andre er problemerne anderledes konkrete: 40 pct. bekymrer sig, om de har et job i morgen? Om 3 måneder? Og hvad hvis jeg ikke har? Ryger jeg ud af min bolig?

Eller: Får mit barn en tryg opvækst i en stadigt mere nedskærings- og test-ramt folkeskole? Kan mine teenage-unger få en uddannelse? Og et job bagefter? Og hvad hvis jeg bliver syg, eller når jeg bliver gammel?

Det ekstreme centrum

Kontrasten mellem det, der optager de fleste politikere, og det, der optager de fleste andre, er enorm.

Retorikken mod "fremmede" kommer i stigende grad fra det, der er blevet kaldt "det ekstreme centrum" – ikke kun fra DF og Støjberg. Fx fra oppositionsleder Frederiksens egen Støjberg, Henrik Sass Larsen.

Og den kommer, fordi de alle – Løkke, Thulesen Dahl og Frederiksen – har tænkt sig at fortsætte angrebene på det, der sikrer tryghed og velfærd for det store flertal.

Lavtløns-arbejdsmarked

En af ekstremisterne på velfærds-området, LA's Simon Emil Ammitzbøll, har talt åbent for "tyske tilstande" på det danske arbejdsmarked. I Tyskland arbejder over 3 millioner for under 50 kr. i timen.

Men regeringen lægger netop op til et lavtløns-arbejdsmarked ved de igangværende 3-parts-forhandlinger (regering, arbejdsgivere og fagtoppen). 70 kr. i timen har været nævnt.

I første omgang skal det bruges til at "få flygtninge ud på arbejdsmarkedet".

Men når først det er indført for "de fremmede", er det lettere at udvide til "de syge", "de unge", "de gamle". Akkurat som med kontanthjælps-forringelserne.

Jo flere, det bliver udvidet til, jo mere presser det lønnen for alle.

Hvor er fagbevægelsen?

Frem for at mane til kamp (eller bare en lille protest) mod lavtløns-arbejdsmarkedet er fagtoppen himmel-henrykt over at være blevet inviteret med til disse 3-parts-forhandlinger.

De milliard-nedskæringer, der nu kaldes "omprioriteringsbidrag", ser fagtoppen også ud til at have accepteret.

Det er ikke kun i folketinget, at oppositionen er følgagtig – eller i bedste fald slatten. Det gælder også de faglige ledere.

Derfor er det oplivende, at andre dele af fagbevægelsen gennem "Velfærdsalliancen" vil "mobilisere og protestere i hver eneste kommune" (se side 5).

Fra protest til kamp

Velfærdsalliancens protester og demonstrationerne mod racisme 19. marts (se her på siden) giver mulighed for at tage de første skridt til at bygge reel modstand mod nedskæringer og racisme.

Potentialet er der. Det viste de store protester sidste efterår for flygtninge og mod politiker-racisme. Og det viste de godt 600.000, der ved sidste valg stemte på partier, der vil en anden kurs. Og de mange elever og studerende, der har protesteret mod nedskæringer osv.

Men vi skal sige ærligt til kolleger, medstuderende osv.: Enkelte protester kommer hverken til at stoppe angrebene på velfærd eller på flygtninge.

Men hvis de enkelte protester bliver brugt til at opbygge reelle netværk mellem dem, der allerede har eller vil protestere, så har vi taget et vigtigt første skridt.

Internationale Socialister/ISU er et godt sted at tage disse skridt sammen med andre.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom.
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 15. november 2016 ISSN 1600-2687

19. marts:

International aktionsdag mod racisme og fascisme

Den 19. marts går mennesker over hele Europa på gaden i antiracismens navn, som modsvar på den racistiske politik som gennemsyrer hele Fort Europa.

Initiativet er taget af den græske antiracistiske og antifascistiske organisation KEERFA, som blandt andet er frontløberen i den aktivistiske og juridiske bekæmpelse af det fascistiske Gyldent Daggry.

19. marts-demonstrationerne sker i forbindelse med FN's Internationale dag mod racisme. Der er allerede annonceret demonstrationer i Grækenland, England, Østrig, Catalonien, Spanien, Polen, Irland, Schweiz, København og Odense med flere.

Den danske regering, som er i samarbejde med resten af Fort Europa, står som ansvarlige for en af de største humanitære katastrofer i nyere tid.

Flygtningekrisen kan ikke løses ved at lukke grænserne og lade folk drukne i Middelhavet. Derimod vil den blive ved, så længe man fører krig i Mellemøsten i jagten på geopolitiske og økonomiske interesser.

Den eneste måde, vi kan stille politikerne til ansvar, er ved et fælles, antiracistisk og solidarisk modsvar, ligesom vi så det den 12. september 2015 hvor op mod 40.000 mennesker demonstrerede i Danmark for ordentlige forhold for flygtninge.

Derfor er det vigtigt, at vi også i Danmark bakker op om initiativet, som skal give et internationalt svar på et internationalt problem.

Hvis du vil være med til at styrke den antiracistiske bevægelse, og gøre 19. marts stor kan du:

Komme til møde og blive aktiv (møder bliver opreklameret på initiativets facebookside).

Kontakte arrangørerne og få materialer til din skole, arbejdsplads, boligområde osv.

Se mere og kontakt os på

København: Se 'Demonstration: Solidaritet mod Racisme' på Facebook – og skriv til 'Flygtninge og muslimer er velkomne', hvis du vil i kontakt med arrangørerne.

Odense: Se 'Racismefri By – Odense for Mangfoldighed' på Facebook. På **racismefribyodense.dk** findes email og link til facebooksiden.

Undskyld forsinkelsen!

Denne avis burde have været på gaden for mindst 3 uger siden.

Vi har desværre været ramt af sygdom o.l. Vi vil gøre alt for, at det ikke gentager sig!

Socialistisk Arbejderavis på nettet

Socialistisk Arbejderavis er mere end den trykte avis, du måske har i hånden.

På socialister.dk/avis har du altid adgang til den nyeste avis, fx til brug på Facebook.

Mellem to aviser laver vi ofte artikler, som kommenterer aktuelle begivenheder. Siden sidste avis har vi haft 14 artikler bl.a. om angrebet i Paris, EU-afstemningen, arbejdermagt, Grækenland osv.

Så tjek jævnligt socialister.dk/avis

Arkiv

Vil du tjekke, hvad vi har skrevet om fx Pariserkommunen (eller en af de over 500 andre emner), så brug vores arkiv. 80 pct. af alle artikler fra avisens godt 30-årige historie kan læses online (stort set alle siden sep. 2001).

Mange af de bedre artikler fra arkivet er sorteret emnemæssigt – tjek socialister.dk/arkiv

Socialistisk Arbejderavis er IS/U's avis

Endelig: Der står en organisation bag Socialistisk Arbejderavis – Internationale Socialister/ISU.

Tjek møderne i vore lokalafdelinger på socialister.dk/moeder

Og skulle du – eller nogle af dine venner – have lyst til at støtte os eller blive aktiv sammen med os, så kontakt os eller meld dig ind på socialister.dk/medlem

Socialistisk Arbejderavis og IS/U på Facebook: Se side 14.

Socialistisk Arbejderavis
LUK LEJREN
INGEN RACISTER I VORES GADER
KLIMAKAOS
DERES KRISE!
Vi skal ikke betale den
ROMANTISKE BILLEDER FRA IRAK?

Socialistisk Arbejderavis
BUSH TRUER MED KRIG
INGEN KRIG MOD IRAN
STOP KRIGEN INDEN HAN BEGYNDER DEN
STUDENTER-OPRØR I FRANKRIG

Socialistisk Arbejderavis
NORMALISERING NEJ TAK
MODSTANDEN VOKSER
OK2007 STEM NEJ
ANTIKRIG I OFFENSIVEN
STATEN OG REVOLUTIONEN
DEMONSTRATION FOR FLERE FRISTEDER
1. MAJ kl. 12.00 FRA RÅDHUSPLADSEN I KØBENHAVN

Indsamling til Socialistisk Arbejderavis

Tak til alle, som på forskellig vis har støttet indsamlingen til Socialistisk Arbejderavis. Indsamlingen rundede 20.000 kr i slutningen af december 2016.

Sådan blev børnebesparelserne i Odense stoppet

Socialistisk Arbejderavis har talt med Flemming Linnebjerg Rasmussen, som er formand for Odense ForældreOrganisation, og Henrik Brandt Rasmussen, faglig sekretær i BUPL Fyn.

Af Lene Junker

- Det er jo ikke første gang Odense ForældreOrganisation arrangerer demonstration i Odense, men denne gang var det i samarbejde med de faglige organisationer. Hvordan kom dette samarbejde i gang?

Flemming Linnebjerg: Vi har længe haft en uformel dialog med de faglige organisationer, primært BUPL-Fyn. Det blev hurtigt klart for os gennem den fælles kampagne, Stop Børnebesparelserne, at der også var basis for at stable en protestdemonstration på benene. Det blev naturligt at stå sammen om et fælles arrangement, for at vise en bred opbakning til at prioritere børneområdet markant mere.

- Hvorfor gik BUPL-Fyn aktivt med i kampagnen og organiseringen af demonstrationen?

Henrik Brandt: Vi var som alle andre oprørte over udsigten til flere besparelser på et område som i forvejen er hårdt ramt. Vi har for længst overskredet smertegrænsen, og nu måtte det markeres, at nok er nok.

1500 demonstrerede

- Demonstrationen den 18. januar samlede omkring 1.500 mennesker på Flakhaven i Odense. Det er rigtig mange i Odense. Hvad gjorde I for at mobilisere så mange mennesker?

Flemming: Vores primære kommunikationskanal har været Facebook. Desuden har vi sørget for at gøre plakaten for demonstrationen tilgængelig til download. Vores bestyrelse ville aldrig kunne nå byen rundt og hænge plakater op i institutioner, på biblioteker mv. Så en stor del af vores bagland har været med til at synliggøre demonstrationen.

Vi er meget glade for det flotte fremmøde på Flakhaven. Det er én ting at vise sin protest via et "like" på Facebook. Det kræver en hel del mere at afse tid til at bevæge sig ind til byen og deltage en kold mandag i januar.

Henrik: Kampagnen startede med, at alle de faglige tillidsvalgte i byen holdt stormøde og sendte et åbent brev til byrådets politikere. I BUPL har vi på alle måder informeret vores fællestillidsrepræsentanter og tillidsrepræsentanter.

Forældrene har været helt fantastiske. Og ildsjæle i BUPL og Odense ForældreOrganisation har stået for en stor del af planlægningen, så båndet mellem os er blevet stærkere i løbet af processen. Der var samtidig fuld støtte og opbakning fra de øvrige faglige organisationer.

Nye besparelser

- Hvilke planer og initiativer er der for at forhindre nye besparelser i 2017.

Flemming: Vi ved at kampen langt fra er forbi. Kampagnen og demonstrationen har åbnet debatten, også i byrådet, om at Odense Kommune kan og skal finde flere penge til børn og unge. Der var jo penge i Odense Kommune til at forhindre besparelserne.

Det er dog ikke alene en kamp, der skal kæmpes i Odense. For der er ingen tvivl om, at regeringens omprioriteringsbidrag vil komme til at betyde besparelser i kernevelfærden, og det er nærmest umuligt at forestille sig, at det ikke også vil ramme børnene.

Den debat skal vi også forsøge at løfte – ud til forældre på tværs af landet.

Henrik: Vi er meget opmærksomme på, at fremtiden fortsat ser bekymrende ud. Vi har derfor fokus på at fastholde og videreudvikle de mange positive relationer, som vi har fået under den netop afsluttede proces.

Vi har fået skabt en bred anerkendelse af, at vores område ikke tåler flere besparelser. Den dagsorden skal vi holde politikerne fast på.

Sejr for Odenses børn og unge

Kampagnen "Stop Børnebesparelserne" startede i december og kulminerede i en stor demonstration den 18. januar.

Af Jens Andersen og Lene Junker

Demonstranterne var knap nok nået hjem, før besparelserne på 30 millioner var trukket tilbage.

Omkring 1.500 mennesker var mødt op til demonstration på Flakhaven foran Odenses rådhus.

De mange børn, forældre, ansatte inden for området, og andre folk, der var kommet for at bakke op, fyldte hele pladsen. Mange stod med fakler, som lyste op i mørket og bidrog til den gode stemning.

Besparelsen på de 30 millioner kom oven i mange års besparelser. Odense Kommune har nogle af landets dårligste normeringer i daginstitutionerne, ligesom også folkeskolen har nogen af de ringeste vilkår.

Alle kommuner har skåret ned i mange år, så en bundplacering i Odense er virkelig en katastrofe for børn, unge og de ansatte inden for området.

Hele byrådet har stået bag budgetterne de sidste to år. Men det var S, SF, R og Ø, som brugte sit spinkle flertal til at genåbne budgettet og fjerne besparelserne.

Da kampagnen Stop Børnebesparelserne gik i gang, skabte den vældigt røre og debat i byen.

Det var afgørende, at alle de faglige organisationer stod sammen, og at skolebestyrelser og institutionsbestyrelser bakkede op. Men lige så vigtigt var det, at almindelige fagforeningsmedlemmer og forældre deltog aktivt i kampagnen.

I ugen op til demonstrationen blev der skabt så stort et pres på politikerne i byrådet, at de blev tvunget til at ændre deres politiske prioriteringer til fordel for byens børn og unge.

Fremtiden fordrer fortsat fælles kamp

Sejren i januar giver grund til håb for fremtiden, selv om der venter nye besparelser i 2017. Dertil kommer regeringens "omprioriteringsbidrag", som tvinger alle kommuner til at spare én procent.

Den socialdemokratiske borgmester, Anker Boye, foreslår en stigning af kommuneskatten på én procent, hvilket der er et knebent flertal for. Så skal alle, kontanthjælpsmodtagere såvel som millionærer betale.

Måske skal man forkaste den såkaldte "vækststrategi", som giver virksomheder, grundejere og ejendomsbesiddere de bedste "rammevilkår". Dernæst skal regeringens omprioriteringsbidrag mv. bekæmpes i en fælles og landsdækkende kamp.

"Velfærdsalliancen i Odense" har fået en god start.

DONG

Stilladsarbejdere i Århus vinder faglig sejr

Efter et års protester, aktioner og blokader af DONGs kraftværker har århusianske stilladsarbejdere endelig vundet.

De protesterede mod at DONG brugte underbetalt udenlandsk arbejdskraft til at opføre stilladser på værker i Århus området.

Arbejderne fik kun en timeløn på 117 kr. (mod de 190 kr., som stilladsarbejdere i det område normalt får). Også arbejdsforholdene for de udenlandske arbejdere var dårlige.

Stilladsarbejderne krævede samme forhold for deres udenlandske kollegaer.

Efter et års kamp opgav DONG. De tegnede kontrakt med et andet stilladsfirma og sagde, at de ved kommende udbud af opgaver ville sørge for at undgå social dumping.

"Faglige sejre er efterhånden sjældne. Det her viser, at det batter noget at tage kampen op" sagde Jacob Jespersen, formand for Århus Stilladsarbejder Klub, til Dagbladet Arbejderen.

Dog ser det ikke ud til at konflikten er slut endnu. Kort tid efter blokerede stilladsarbejdere i Århus på ny, og der har også været blokader på Amager.

Velfærdsalliance-DK

Modstand mod regeringens sønderbombning af velfærden

Regeringens "omprioriteringsbidrag" betyder, at kommuner og regioner skal skære 1 pct. årligt de kommende år. Fagforeninger har sluttet sig sammen mod, hvad de kalder regeringens "sønderbombning af velfærden".

Af Christine Bergen

Omprioriteringsbidraget er en del af finansloven for 2016. Også det statslige område skal give omprioriteringsbidrag (2 pct. af det årlige budget).

Pengene samler regeringen sammen for at få "økonomisk luft" til at prioritere andre ting – både Løkke og Claus Hjort har nævnt skattelettelser.

Det er ikke småpenge. Alene i 2017 skal kommunerne betale 2,4 mia. kr. til regeringen. KL (Kommunernes Landsforening) regner med, at kommunerne skal skære 7 mia. kr. fra 2017 til 2019.

Da det er kommuner og regioner, der står for de nære velfærdsområder – og da der i forvejen har været skåret markant ned de sidste mange år – kommer besparelserne til at ramme hårdt.

Massakre

Københavns kommune har regnet på, hvordan besparelserne (i alt 2,2 mia.) vil se ud dér. Beregningerne viser, at børne- og ungeområdet skal skæres med 10 pct. (1 mia.) og specialområdet med 400 mio.

Det svarer ifølge næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger), Jan Hoby, til 2.200 af 18.000 ansatte i børne- og ungdomsforvaltningen, og ca. 4.000 ansatte ud af 44.000 i Københavns kommune.

Omregnet til ansatte betyder det fx 8 færre lærerstillinger pr. folkeskole, 5 færre pædagogstillinger pr. klynge/netværk. Færre besøg hos tandplejen for børn, afskaffelse af skolemad osv. i dagtilbud og lukning af 90-120 institutioner eller 9-12 skoler.

Altså har regeringen lagt op til en velfærdsmassakre for at finansiere skattelettelser, som efter al erfaring (skattereformerne 2004, 2007, 2009, 2012) tilgodeser de rigeste.

Og ikke nok med det: Regeringen prøver også at tørre ansvaret for forringelserne af på kommunerne ved at gøre dem ansvarlige for at planlægge og gennemføre dem.

Sammen er vi stærke

Derfor har 14 fagforeninger taget initiativ til Velfærdsalliance-DK, som bliver støttet af tillidsvalgte og kommunalpolitikere landet over.

Meningen er ifølge Jan Hoby fra LFS, at "danskerne skal mobiliseres og protestere i hver eneste kommune."

De faglige organisationer, elev- og studenterbevægelsen, ældresagen, forældreorganisationer og alle, som "har en aktie i velfærdssamfundet", skal inddrages i stormøder, aktioner, debatmøder og i at lægge pres på politikerne.

Der er allerede indkaldt til demonstrationer den 9. marts i København og den 10. marts i Aalborg.

Et møde med 80 tillidsvalgte i LO Region Midtjylland udsendte en udtalelse, hvor de skriver:

"Vi – dvs. byrådsmedlemmer, tillidsvalgte og fagforeninger – kan forsøge at afværge den ene efter den anden besparelse. Men det vil i det store og hele være omsonst, hvis vi ikke samtidig samler kræfterne på landsplan.

I et bredt samarbejde må vi sikre, at KL kun indgår en ny økonomiaftale med regeringen, hvis omprioriteringsbidraget er skrevet ud af den."

Landsdækkende bevægelse

Jan Hoby fra LFS siger: "Vi håber, at vi kan skabe en landsdækkende bevægelse, der kan sætte velfærden på dagsordenen og udfordre den nyliberalistiske politik. Vi har ikke set en sådan større velfærdsbevægelse, siden krisen startede".

Det er virkelig positivt – og vigtigt – at fagforeninger stiller sig forrest i kampen mod nye velfærdsmassakrer. Og det giver håb, at de rækker ud til mange forskellige organisationer og "almindelige mennesker", for at de skal blive en del af kampen.

Hvis Velfærdsalliancen skal kunne vinde mod nedskærings-dagsordenen kræver det, at kampen tages ud fra fagforenings- og kommunalpolitiker-kontorerne og ud på arbejdspladser, skoler og blandt almindelige mennesker.

Fagforeningsfolk og kommunalpolitikere, der lobbyer, er ikke nær nok til at stoppe angrebene på vores velfærd.

Derfor må vi være med til at tage kampen ud dér, hvor vi er.

Velfærdsalliancen sætter nedskæringer på dagsordenen og giver et rum på den enkelte arbejdsplads og skole til diskussion og handling. Det skal vi udnytte.

Gør dig til en del af kampen mod velfærds massakren

Socialistisk Arbejderavis opfordrer alle til at gøre sig til en del af kampen mod omprioriteringsbidraget på den ene eller anden måde.

Hvis du har en arbejdsplads, fagforening eller en skole – så kræv, at I støtter op om Velfærdsalliancen dér. Spred budskabet om demonstrationerne og kommende aktiviteter. Måske kan I også dele løbesedler ud eller sætte plakater op. Eller holde et møde om nedskæringerne og hvad vi kan gøre.

Duk op til demonstrationerne og hiv dine venner med!

Hold dig orienteret

Du kan holde dig orienteret om kommende aktiviteter osv. ved at finde Velfærdsalliance-DK på facebook eller besøge velfaerdsalliance.dk

Download løbesedler og plakater på velfaerdsalliance.dk/download – deltag i underskriftsindsamlingen på Velfærdsalliancens hjemmeside.

Ved redaktionens afslutning var over 20 fagforeninger tilsluttet - se listen på www.velfærdsalliance.dk

Billede:75 tillidsrepræsentanter fra København, Frederiksberg, Tårnby og Dragør til BUPL Hovedstadens TR træf den 2. februar 2016 bakker op om Velfærdsalliance-DK

Demonstrationer i Aalborg og København

Velfærdsalliancen har indkaldt til to demonstrationer i marts, som skal sende et "klart signal til KL om, at omprioriteringsbidraget må stoppes og at fagbevægelsen, brugerorganisationer og alle andre aktører med aktier i den kommunale velfærd siger stop."

Demonstration 9. marts i København: Tid og sted: kl. 17.00, foran Kommunernes Landsforening, Weidekampsgade 10, København S.
Demonstration 10. marts i Aalborg: Velfærdsalliancen og fagbevægelsen protesterer uden for KL-topmødet i Aalborg.
Tid og sted: kl. 08.00, Aalborg kongres og kulturcenter, Europa Plads 4, Aalborg.
Derudover planlægger initiativet en landsdækkende aktionsdag 12. maj.

Interview med Jan Hoby, Velfærdsalliance-DK

Ja til tryghed

– Nej til milliard-besparelser

Vi har talt med Jan Hoby, næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger) og en af initiativtagerne til Velfærdsalliance-DK.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Hvad er baggrunden for denne kampagne "Ja til tryghed – Nej til milliard besparelser"?

Fordi regeringens omprioriteringsbidrag vil smadre resten af det, der er tilbage af velfærdsstaten og velfærdssamfundet.

Finanskrisen har været meget hård ved den offentlige sektor. Mere end 40.000 ansatte har forladt den offentlige sektor siden 2009. Arbejdsmiljøet er i bund og sygefraværet i top. Brutaliseringen af arbejdslivet koster både menneskeliv og milliarder af kroner hvert år.

Omprioriteringstyveriet vil knække rygraden på den offentlige sektor. Så der er ikke andet alternativ end at kæmpe.

98 demonstrationer i 98 kommuner

I har planlagt en demonstration 9. marts ved KL i København kl. 17.00 og i Ålborg 10. marts kl. 8.00 om morgenen – har I andet på tegnebrættet?

Den vigtigste begivenhed er torsdag den 12. maj. Her er ambitionen, at der skal være 98 demonstrationer i 98 kommuner, foran alle rådhusene.

Så alle aktiviteter, markeringer, happenings og aktioner, handler om at skabe en folkebevægelse imod omprioriteringsbidraget, der skal resultere i Danmarks historiens største og koordinerede demonstration ude i alle kommuner. Et kommunalt oprør kan kun blive til virkelighed, hvis det vokser op nedefra.

Derfor er Velfærdsalliance-DK også en paraplyorganisering, hvor de lokale kræfter skal udfolde rammerne. Vi har alene valgt en dato. Det er fagforeninger, sociale bevægelser og borgere, der skal opbygge kampen lokalt.

Har i gjort jer tanker om hvordan almindelige arbejdere kan aktiveres i denne kamp?

Vi planlægger et landsdækkende og alternativt topmøde i Odense tirsdag den 5.april. Her er alle velkomne.

Det er et forsøg på at samle dem der vil styrke aktiviteterne lokalt, men også være med til at styrke overordnet kamp mod minus- og nulvækst i den offentlige sektor.

Første skridt

Kampen er jo ikke vundet ved at droppe omprioriteringsbidraget. Det er første skridt på vejen mod et opgør med den nyliberale krisepolitik.

Men ellers handler det om, at alle, der vil noget i VelfærdsallianceDK-regi, byder ind. Det er kun fantasien, der er begrænsningen.

Hvad skal der efter din mening til, for at vi vinder og får rullet besparelserne tilbage?

En folkelig massebevægelse. Det krævede massemobilisering og kollektiv handling at opbygge velfærdsstaten, lønmodtagerrettigheder og tryghed. Det vil kræve massemobilisering, kollektiv handling og fællesskabets styrke at rulle den nyliberale krisepolitik tilbage og skabe et bedre og lighedsbaseret samfund.

Vi starter med det kommunale oprør og ser hvor langt, det tager os. Den 12. maj 2016, er vi meget klogere.

Håbet er ikke dødt i Egypten

For fem år siden udløste protester i Tunesien revolutioner, mest omfattende i Egypten. Judith Orr har talt med Sameh Naguib, medlem af Revolutionære Socialister i Egypten, om disse begivenheder.

Gadesælgeren Mohamed Bouazizi satte ild til sig selv i Tunesien i januar 2011 efter at politiet havde chikaneret ham pga. hans gadebod. Hvordan blev det til en kickstart af den revolutionære proces i Egypten?

De tunesiske demonstrationer voksede på en måde, vi ikke havde set i den arabiske region i årtier.

Da Tunesiens præsident Ben Ali blev tvunget til at forlade landet, fik det en enorm indflydelse på aktivister og unge i Egypten.

25. januar

I Egypten havde der været forberedelser til protester den 25. januar mod politiet.

Men folk begyndte at tro, at på grund af hvad der foregik i Tunesien kunne det blive større end normalt.

Hvornår stod det klart for jer, at protesterne var forskellige fra tidligere protester?

Det erkendte vi ret hurtigt. Demonstrationerne startede omkring middagstid. Men den hastighed, hvormed folk begyndte at slutte sig til dem og forvandle dem til masseprotester, chokerede både aktivister og politiet.

Politiet var ikke forberedt. For første gang i årtier blev de en stadig mindre minoritet foran et enormt hav af mennesker.

Mod Tahrir

Alles naturlige indskydelse var at gå til Tahrir Pladsen i Cairo. Ingen forventede dog at nå dertil.

Da politiet begyndte at tabe kampen, nåede vi frem til pladsen i en tilstand af udmattelse. Men der var også opstemthed og spænding. Samt møder og diskussion af, hvad der måtte gøres som det næste.

Hvad var de mest betydningsfulde øjeblikke af de første 18 dage af revolutionen i Egypten?

Inden for to dage havde Hosni Mubaraks regime lukket ned for internet og mobilkommunikation. Regimet ville gøre det vanskeligt at bygge op til endnu større demoer fredag den 28. januar.

Den virkelige revolution startede den dag. Alle politistationer i Cairo blev brændt ned, og politiet var i opløsning.

Scenen på Tahrir var næsten surrealistisk. Man kunne se det regerende partis hovedkvarter i brand med røg vælte ud fra det, og der var intet som helst politi.

Det enorme antal mennesker, der kom ind på Tahrir hele dagen var noget, jeg aldrig havde set før, nogensinde.

Mubarak går af

Den anden væsentlig begivenhed var den 2. februar, hvor politi og bøller forsøgte at trænge ind på Tahrir. Heftige kampe brød ud natten igennem.

Hundredtusinder på Tahrir-pladsen, Cairo, under den egyptiske revolution i 2011. Foto: Gigi Ibrahim / Flickr

Forskellige politiske tendenser organiserede forsvarsværker sammen for at forsvare pladsen. Mange mennesker mistede livet.

Det tredje højdepunkt var, da Hosni Mubarak holdt sin sidste tv-tale, hvor han erklærede, at han ikke ville gå af.

Folk gjorde sig klar til at marchere til præsidentpaladset og storme det.

At se reaktionen på talen var fantastisk. Jeg vil aldrig glemme synet af hundredtusinder af mennesker svinge med deres sko og skrige mod skærmene.

Niveauet af vrede blev kun matchet af graden af eufori den 11. februar, da vicepræsidenten endelig annoncerede, at nu skred Mubarak.

Der blev festet og fejret hele natten igennem.

Svagheder

Når du ser tilbage på de efterfølgende begivenheder, hvad var så svaghederne i den revolutionære bevægelse?

De vigtigste oppositionelle politiske masseorganisationer, såsom Det Muslimske Broderskab, allierede sig med den regerende militærjunta – SCAF – som tog magten, efter at Mubarak faldt.

De ønskede at presse på for et processuelt demokrati og stoppe revolutionens bølger. Disse bølger blev ved med at bringe nye grupper af undertrykte ind i kampen og antændte atter flere arbejderstrejker.

Den radikale venstrefløj havde ikke den masse-organisation, der kunne uddybe revolutionen.

Vi var for svage i forhold til de vigtigste reformistiske organisationer, og de vigtigste strømninger på venstrefløjen har været stalinistiske. De ønskede at begrænse revolutionen.

Denne arv gjorde det meget vanskeligt for den radikale venstrefløj at bygge organisationer, der kunne udfordre Broderskabet og andre reformistiske strømninger.

Kontrarevolution

Den herskende klasse har skabt en effektiv kontrarevolution. Hvordan var det muligt?

Broderskabet blev ved med at give indrømmelser til militæret, selv før de kom til magten. De ønskede at fremstille sig selv som ansvarlige. De ønskede at vise, at de kunne styre masserne og dæmme op for oprøret på gaderne.

Det gav politiet og de militære myndigheder muligheden for at omgruppere og genopbygge deres styrker.

De skabte en bølge af frygt ved at mobilisere mod Broderskabet.

De hævdede, at Broderskabet ville omdanne Egypten til et teokratisk diktatur og føre landet ud i kaos.

Da en tilhænger af Broderskabet, Mohamed Mursi, regerede, fremmanede kræfter inden for staten en følelse af ustabilitet blandt middelklassen. Biler blev stjålet, der var kidnapninger og røverier.

Militæret sagde, at de kunne sikre en tilbagevenden til stabilitet, jobs og et normalt liv.

Dette var i genklang med brede dele af middelklassen, især da Mursi intet havde at tilbyde for revolutionen.

Hans regerings politik fortsatte nyliberalismen og åbnede vejen for kontrarevolutionen.

Al-Sisi

Præsident Abdul Fatah al-Sisi er kontrarevolutionens ansigt. Har han været i stand til at knuse al modstand?

Trods hidtil uset undertrykkelse er der stadig strejker og demonstrationer, der har den samme ånd og slogans fra revolutionen.

Jeg tvivler på, Sisi-regimet evner helt at ødelægge det.

Sisi har ikke en ny politisk maskine. Han er afhængig af de samme korrupte forretningsfolk, generaler og gamle regerende parti-bureaukrater, der førte til revolutionen i første omgang.

Der er ikke noget nyt økonomisk projekt eller politisk parti. Og undertrykkelsen er tilbage.

I november alene blev 13 mennesker tortureret til døde på politistationer rundt om i Egypten.

Politiet vender tilbage til at behandle mennesker med ekstreme former for misbrug. Dette var en anden udløsende faktor for revolutionen.

Almindelige menneskers oplevelser i revolution er ikke blevet glemt. Og det gamle regime har intet at tilbyde.

Aldrig som før

Socialister forstår revolutioner som en proces, snarere end en enkelt hændelse. Hvad er dine forhåbninger for fremtiden?

Jeg er meget forsigtig med ikke at negligere nederlag. Men Egypten efter revolutionen vil aldrig igen blive det samme som Egypten før revolutionen.

Den forandrede folks håb, ønsker, forventninger og åbner muligheden for endnu en revolution.

Og fordi vore modstandere ved dette, er de nødt til at være endnu mere undertrykkende, end Mubarak nogensinde var.

Den herskende klasse er bange og forsøger at knuse revolutionens ånd. Livet under Sisi er uudholdeligt og uholdbart – og det vil ikke kunne fortsætte sådan.

Vi er nødt til at genopbygge den revolutionære bevægelse, der har oplevet midlertidige sejre og nederlag, og som kan lære af revolutionen.

International solidaritet

Kan der gøres mere for at afsløre Sisi-regimets sande ansigt, nu hvor han bliver ombejlet af vestlige ledere?

International solidaritet er centralt. Graden af solidaritet i Vesten for bevægelsen mod Sisi er mindre end den burde være. I november forsvandt 40 personer.

Snesevis er blevet voldtaget eller tortureret på politistationer og i fængsler. Fanger nægtes mad, tæpper og lægehjælp. Islamofobi og modvilje mod Det Muslimske Broderskab er en del af årsagen til, at der ikke er mere international solidaritet.

Vi har brug for en meget mere højlydt kampagne mod dette regime. Solidaritet tæller.

Sameh Naguib er medlem af Revolutionære Socialister i Egypten. Judith Orr er redaktør af Socialist Worker i Storbritannien.

Trampolinhuset

En modkultur mod asylsystemet

Socialistisk Arbejderavis har talt med Morten Goll, en kunstner som har været involveret i asylpolitik, og er leder af Trampolinhuset i København – et medborgercenter for asylansøgere og flygtninge.

Af Dimitris Gkiokas

"Vi har et problem i det danske demokrati, fordi folk bliver opbevaret på asylcentre på ubestemt tid og dermed ekskluderet af samfundet i flere år.

For at opretholde og udvikle demokratiet, er man nødt til at inkludere dem, som har været udelukket fra den demokratiske debat og fra samfundet. Med dette i baghovedet spurgte vi asylansøgere om, hvilke problemer der er i asyllejrene, og de fortalte os om tre forbandelser i lejrene; fattigdom, isolation og mental fastlåsthed."

Velgørenhed ikke tilladt

Trampolinhusets mission er, at være en modkur mod asylsystemet, og bygger på gensidig udveksling af viden:

"Vi forsøger at få alle, der kommer ind i Trampolinhuset, til at føle sig velkomne ved med det samme at tilbyde dem statsborgerskab til Trampolinhuset. Med det mener vi ubetinget respekt, og den slags respekt plejer at blive gengældt med det samme.

Det er en smuk social konstruktion. Hvis man vil have en billet til huset, såsom betalt transport, skal man skrive sig op til at varetage en arbejdsopgave, hvor huset og den frivillige/praktikanten underskriver en kontrakt.

Du skriver dig op til at arbejde nogle timer i køkkenet, have dansk- eller engelsk undervisning, og måske kan du undervise i arabisk eller noget.

Det bygger på ideen om gensidig udveksling af viden, og på ideen om at hvis du vil modtage noget, må du også give noget.

Vi har prøvet at uddele billetter gratis [...] men jeg opdagede snart, at der blev 30 meters kø for at få billetter, og følte at jo længere køen blev, jo mere hadede folk mig, på grund af det ulighedsforhold. Derfor er velgørenhed ikke tilladt på Trampolinhuset."

Gensidig respekt

I forhold til danmarks immigrationspolitik fortæller Morten Goll, at det er en politisk og klimamæssig krise, som udspringer af ulighed i verden.

"Politikerne må indse at det ikke er en midlertidig krise, men en krise de er nødt til at løse, fordi den vil blive værre og værre, indtil de finder en måde at stoppe den vilde, nyliberale kapitalisme, som blev sat fri gennem fyrre års massiv deregulering.

Samtidig har vi et integrationsproblem i Vesten, men i modsætning til både højrefløjens 'De er for forskellige fra os' og venstrefløjen, som nægter at anerkende problemet og bare siger 'vi er humanister, vi accepterer alle', gør vi noget helt tredje på Trampolinhuset.

Vi anerkender det problem, højrefløjen påpeger, men overkommer problemet ved at mødes, lære gensidig respekt og opbygge solidaritet på tværs af kulturer. Der er ingen stærkere lim i integrationsprocessen end demokrati, du kan mærke i krop og sind når du kommer ind i et socialt rum. På denne måde revitaliserer vi ideen, om hvad demokrati handler om."

Demokrati

Sidste år skar regeringen finansieringen af Trampolinhuset, men for nylig genindførte de finansieringen ved at give Immigrationsservice fem millioner kroner, men Trampolinhuset vil hellere have støtte fra borgere end politikere:

"Vi kan ikke vente på mere seriøse politikere, så vi beder folket om at hjælpe os. Hvis vi finder 1200 donorer, så har vi erstattet den statsstøtte, vi har mistet.

Danmark må ikke miste Trampolinhuset, fordi vi har udviklet fremtidens integrationsmetode: Integration gennem demokrati, i stedet for politikernes pisk-og-gulerodmetode.

Demokrati er at turde at sætte folk fri, så vil de gøre, hvad der er bedst både for dem selv og for samfundet, fordi de kommer til at forstå den sociale kontrakt i Trampolinhuset – og også den sociale kontrakt i det bredere samfund."

Kontaktperson: mortengoll@trampolinehouse.dk

Flygtninge på udrejsecenter Sjælsmark

Vi er ikke kriminelle!

Tirsdag den 26. januar havde gruppen Freedom of Movements i samarbejde med beboerne på udrejsecenter Sjælsmark indkaldt til protestmarch.

Af Sonja Andersen Lange

I slutningen af januar samledes ca. 50 personer ved Nørrebro Station for at tage til Sjælsmark. Alle havde reageret på "A Call For Solidarity From Asylum Seekers", et initiativ taget af gruppen Freedom of Movements og beboerne på udrejsecenter Sjælsmark.

Selvom Sjælsmark kun ligger en times transport fra København, er det meget langt væk. Det er et nærmest øde område med flere forladte huse, én vej og omringet af et af Forsvarets øvelsesområder.

"Vi er ikke kriminelle!"

Beboerne på Sjælsmark stod udenfor centrets jernport. Bag den kunne man se en række murstensbygninger lukket inde bag to hegn – det yderste med pigtråd.

Hvis man ikke vidste bedre, skulle man tro, man var ankommet til et fængsel. Det er da også kriminalforsorgen, der har ansvaret for dem, der er indkvarteret på centeret.

"Vi er ikke kriminelle" står der på ét af de mange bannere. Og det er en sætning, der går igen flere gange i talerne på demonstrationen og fra de beboere, jeg talte med.

Under kampråbene "No borders, no nations – stop deportations" og "Say it loud, say it clear: Refugees are welcome here!" gik vi i samlet flok fra Sjælsmark til Sandholmlejren.

Foran Sandholmlejren holdt arrangørerne og beboerne taler – de fleste tydeligt frustrerede over deres situation.

Det gennemgående tema for talerne var de 11 krav, beboerne har opstillet, herunder bl.a. kravene om at stoppe hjemsendelserne, retten til at arbejde, retten til lægehjælp og medicin og ikke mindst kravet om ikke at blive forflyttet til et nedlagt fængsel i Ikast.

Flygtninge hører dagligt skyderi

Mens en af beboerne på Sjælsmark holdt en tale, kunne vi tydeligt høre skud fra Forsvarets omkringliggende øvelsesområde.

Ifølge Forsvarets såkaldte støjkalender for området, bliver der i januar skudt med løs ammunition alle hverdage og en enkelt weekend i dags timerne og otte dage endda også i aften- og nattetimerne.

Tallene er ikke meget lavere, når det angår kanonslag og maskingevær.

En af beboerne på Sjælsmark kunne fortælle, at han ofte vågner om natten og kan høre skud og eksplosioner fra området, der ligger klods op af udrejsecenteret. Det gør ham bange og han er i et øjeblik i tvivl om hvor han er, mens minderne trænger sig på.

Gentagne protester

Arrangørerne af demonstrationen vil forsøge at gøre protestmarchen til en ugentligt tilbagevendende begivenhed og vil i første omgang forsøge at forhindre, at beboerne bliver flyttet til et nedlagt fængsel uden for Ikast.

Her vil de være meget mere isolerede og det vil være nærmest umuligt at få solidaritetsdemonstrationer op at stå.

Nogle af beboerne fortalte desuden at de overvejede at planlægge sulte- og sovestrejke udenfor centeret – et tydeligt bevis på deres desperation for at få mere humane leveforhold.

Se mere på Freedom of Movements facebook-side – hvor der også kommer info om kommende aktioner.

International mobilisering imod Fort Europa

Fremmedhadet er på fremmarch i mange europæiske byer, men internationale solidaritetsbevægelser vokser også.

Af Dimitris Gkiokas

De nylige antiracistiske mobiliseringer i Grækenland, Tyrkiet og Frankrig er vigtige og kan give os inspiration til at mobilisere til den internationale aktionsdag mod racisme, 19. marts.

EU har på det sidste presset Grækenland til at oprette såkaldte "hotspots" på øerne. Det er steder hvor migranter skal opholde sig i 24 timer efter deres ankomst, derefter skal de forflyttes til andre "åbne" (militær) lejre på fastlandet, hvor myndighederne skiller flygtninge fra immigranter.

Nu er det kun syrere, afghanere og irakere som kaldes flygtninge. For immigranter fra Afrika, Iran, Pakistan osv. forbliver Europa bare en drøm – selv om de flygter fra krige, fattigdom eller undertrykkende regimer.

EU siger, det er lukket for migranter, så det eneste virkelige håb for at forhindre, at flere drukner på vej til Europa, er international arbejdersolidaritet.

Vi har brug for en politisk antiracistisk bevægelse for åbne grænser, så migranter kan rejse væk i sikkerhed og søge asyl i det land, de ønsker.

24. januar, Kipi, Evros. Antifascister blokerer tolden ved den græsk-tyrkiske grænse.

Grækenland: Demonstration ved hegnet i Evros

Evros er fastlands-grænsen mellem Grækenland og Tyrkiet, og er den eneste sikre passage for migranter i dag. Den græske stat har mulighed for at oprette en ordnet og sikker vej ind i Grækenland for migranter.

Men ved at holde fastlands-grænsen lukket tvinger den græske stat migranter til at vælge andre veje ind i Grækenland – over havet, mod Lesbos eller Kos. Resultatet er hundredvis af druknede i Middelhavet.

Åbn grænsen!

Den antiracistiske bevægelse har konstant krævet, at grænsen ved Evros skal åbnes og gøres til en sikker passage. At der skal oprettes åbne modtagelses- og opholdscentre – ikke lukkede flygtningelejre. Og at alle migranter skal kunne modtage velfærdsydelser og få mulighed for at søge asyl.

På den baggrund har der været flere mobiliseringer de seneste måneder. KEERFA (Bevægelsen mod racisme og den fascistiske trussel) organiserede to aktionsdage den 23. og 24. januar, hvor hundredvis af aktivister, fagforeningsrepræsentanter, organisationer på den antikapitalistiske venstrefløj og migrant-organisationer demonstrerede mod Fort Europa.

Største demonstration

Den første dag var der den største antiracistiske demonstration nogensinde i byen Alexandroupolis, efterfulgt af en begivenhed på det kommunale teater, hvor mange deltog. På den anden dag demonstrerede anti-fascisterne i den by, som ligger tættest på hegnet.

En delegation fik lov at få forbi politikæden og folde et stort banner ud foran den militære zone og råbe kampråb på engelsk og græsk. En anden delegation gik til den tyrkiske side af grænsen, hvor de mødtes med tyrkiske anti-fascister. De udsendte en fælles pressemeddelelse.

Der var en synlig tilstedeværelse af organisationer og enkeltpersoner fra Lesbos. De fortalte om deres oplevelser med at organisere forskellige initiativer på øen. De talte om de lokales solidaritet. De prøver at stoppe Frontex-deportationer.

Lesbos er også et godt eksempel på international solidaritet, da mange mennesker fra andre lande er rejst dertil for at hjælpe.

Demonstration i Istanbul, Tyrkiet

I Tyrkiet var der demonstration den 23. januar, koordineret med Grækenland.

Anti-kapitalister samledes på Taksim-pladsen og marcherede på Istiklal-vejen på trods af massiv sne. På deres bannere stod "Nej til racisme – Asyl er en menneskeret!" og "Åbne grænser" på tyrkisk, arabisk og engelsk.

Hovedparolen var "Sig nej til racisme", "Åbne grænser – Frihed til flygtninge" og "Syrerne er ikke alene". Kampe som denne kan sætte stater under politisk pres for at åbne grænserne, opgive Fort Europa og stoppe Frontex.

Demonstration i Calais, Frankrig

I Calais ligger den såkaldte "jungle", en lejr med flygtninge som venter på at krydse grænsen til England. Mere end 3.000 demonstrerede og råbte kampråb på engelsk, fransk og andre sprog.

Hovedparolerne var "Nej til junglen", "Åbne grænser" og "Flygtninge er velkomne her".

Næsten 20 franske venstrefløjsorganisationer, anarkister og flygtningeorganisationer i Frankrig blev inspireret af KEERFA til at indkalde til aktionen.

Selvtillid

Migranter fra Mellemøsten og Nordafrika som er "fanger" i Calais, medlemmer af Internationale Socialister i Frankrig, NPA (det ny antikapitalistiske parti) og kammerater fra Belgien demonstrerede sammen.

Selv om de franske medier virkeligt angreb demonstrationen gav den flygtninge og migranter så meget selvtillid, at nogle af dem senere demonstrerede og besatte en af de færger, som sejler til England.

Ved at gøre dette krævede de deres ret til frit at rejse til et andet land. Politiet greb voldeligt ind, mere end 50 af de aktionerende blev brutalt slået ned, 20-30 blev anholdt og 11 blev anklaget. Tre af de anklagede bliver truet med tilbagesendelse til Italien.

Fattigdom og den politiske og sociale undertrykkelse som migranter oplever i deres hjemlande er ikke gyldig grund til udrejse ifølge EUs regeringer.

Tusinder af migranter er druknet i Middelhavet. De, som når til Europa i live, bliver mødt med flygtningelejre, fascistiske og racistiske angreb, politivold, og de bliver brugt som billig arbejdskraft.

Racisme og nedskæringspolitik

Antiracismen er blandt de mest centrale politiske spørgsmål for socialister overhovedet i øjeblikket.

Af Charlie Lywood

I en krisepræget kapitalisme er racismen fuldstændig afgørende for at skabe legitimitet om den borgerlige regerings asociale nedskæringspolitik. At sige nej til racisme er at sige nej til splittelse af arbejderklassen.

Danske arbejdsgiveres forslag om en lav indslusningsløn for flygtninge på 70 kr. i timen vil være med til at underminere mindstelønnen og presse lønninger i det hele taget.

Racismen er ikke bare et økonomisk spørgsmål. Regeringens umenneskelige politik handler ikke om at spare penge.

Sandsynligvis ville det give en langt større samfundsmæssig gevinst, hvis vi åbnede grænserne og integrerede flygtninge på arbejdsmarkedet, eller lod dem flytte ind i lejligheder, der i forvejen står tomme, fremfor at bruge hundredtusindvis af kroner på at opvarme telte, blot for at flygtninge ikke skal føle sig velkomne.

Del og hersk

Politikernes racisme handler udelukkende om at skabe et fjendebillede, der skal få os til at glemme, at det er de selvsamme politikere, der gang på gang forringer levevilkårene for almindelige mennesker – danskere såvel som flygtninge.

Det er klassisk del og hersk politik. Hvide danskere skal sættes op imod brune danskere, og vi bliver alle sammen trynet af dem, som skummer fløden.

Det stærkeste modsvar til racisme, splittelse og syndebukspolitik er sammenhold og solidaritet på bunden.

Når tusindvis af politiske aktivister, almindelige antiracister, flygtninge, muslimer, studerende, arbejdere og arbejdsløse går på gaden sammen, med et fælles budskab om, at vi ikke vil finde os i regeringens splittelsespolitik, skaber vi et rum, hvor racisme og islamofobi er umulig.

Flygtninge-solidaritet har behov for

En bevægelse, der stiller politiske krav

Der er brug for en samlet bevægelse imod racisme for at rulle regeringens og socialdemokratiets stramninger tilbage.

Af Charlie Lywood, foto: Takver, flicker.com

En europæisk bevægelse i solidaritet med flygtninge skabte overskrifter i det politiske landskab i august, september og begyndelsen af oktober 2015.

I København på den fælleseuropæiske aktionsdag for ordentlige forhold for flygtninge, 12. september, var der 25-30.000 på gaden – den største demonstration i forhold til befolkningstal i Europa den dag.

Derudover arbejder en mængde initiativer med at varetage direkte hjælp til flygtninge, byde flygtninge velkommen ved grænsen med forsyninger. De har kørt flygtninge til Sverige, gemt flygtninge i lejligheder, tilbudt sprogundervisning, samlet ind til asylcentre osv.

Disse hjælpe-initiativer, ofte organiseret gennem Venligboerne, har vist, at rigtigt mange mennesker er klar til at handle aktivt for at gøre en forskel. Deres arbejde har gjort en konkret forskel for tusindvis af flygtninge, og det er vigtigt.

50 millioner på flugt

Men denne form for hjælp er i sig selv langt fra nok i forhold til omfanget af flygtningekrisen. Den syriske konflikt har indtil videre fordrevet 4 millioner flygtninge fra Syrien – på verdensplan findes over 50 millioner mennesker på flugt fra deres hjemland.

Millioner af flygtninge venter stadig under horrible forhold i lejre i bl.a. Tyrkiet, Libanon og Jordan. Hvis vi skal have en chance for at gøre en forskel for alle disse mennesker, kræver det en bevægelse, der stiller politiske krav.

Fremfor at bruge enorme ressourcer på at sikre Fort Europas grænser eller købe nye kampfly skal vi bruge ressourcerne på at byde flygtninge velkommen.

Det, vi har set indtil nu, er kun begyndelsen på en flygtningekrise. Flygtningetallet vil blive ved med at vokse, så længe europæiske magthavere fortsat engagerer sig i nye imperialistiske initiativer og samtidig lukker EU's grænser med et omfattende kontrolapparat.

Behovet for en bred, mangfoldig europæisk bevægelse, der kræver lige mulighed for et anstændigt liv for millioner af mennesker ramt af Vestens imperialistiske krige, er åbenlyst.

Flygtningekrisen

Det er hovedsageligt intensiveringen af krigen i Syrien, der har ført til et historisk stort antal flygtninge.

Af Charlie Lywood, foto: Freedom House, flickr.com

50 millioner på verdensplan er enten internt fordrevne eller flygtet over den nærmeste grænse.

Kun et lille mindretal søger lykken i Europa – halvanden million i 2015. I forhold til Europas befolkning (over 500 millioner) og ressourcer og rigdom burde det ikke være et problem.

De fleste syriske flygtninge flygter fra Assads bomber, der står for over 90 pct. af drabene på civile, viser adskillige rapporter fra menneskerettighedsorganisationer og syriske observatører.

Indtil videre er over 230.000 civile blevet dræbt i den nu fire år lange borgerkrig.

Også Vestens bomber

Folk fra Mellemøsten flygter både fra Assads, Ruslands og Vestens bomber. USA alene har i 2015 kastet 23.144 bomber i seks lande med overvejende muslimsk befolkning.

De flygter fra samfund, der er smadret efter 15 år med Vestens krige i regionen. Og de flygter fra undertrykkende regimer, der ikke kan sikre befolkningen et værdigt liv – regimer, der ofte er støttet af Vesten.

Den aktuelle flygtningesituation skyldes dog også de overfyldte lejre i nærområder omkring Syrien og de nedskæringer i bidragene til FN, som de vestlige donorlande har gennemført.

Det har betydet en reduktion på 30 pct. i familiernes eksistens-grundlag i lejrene. Så de, som har mulighed og mod til at prøve at flygte til Europa, har gjort det. Tvunget af omstændigheder, og ikke for sjov.

I 2015 er over 4.000 mennesker druknet i Middelhavet i forsøget på at nå Europa. Sangen, om at vi skal hjælpe i nærområderne, klinger hult.

Radikal nationalisme

Med stigningen i antal flygtninge til Europa og den forøgede imperialistiske rivalisering er der samtidigt skruet gevaldigt op for den islamfobiske og racistiske retorik i Vesten.

Vi ser bevægelser af radikal nationalistisk karakter vinde frem i hele Europa. Dansk Folkeparti er vores hjemlige eksempel. Det gælder næsten alle lande i EU både den vestlige og den østlige del.

I Ungarn og Polen har de vundet statsmagten. I Tjekket siger ministerpræsident Milos Zeman (tidligere højtstående medlem af det tjekkoslovakiske kommunistparti før murens fald):

"Erfaringer fra Vesteuropa viser, at det i praksis er umuligt at integrere muslimer i de europæiske samfund, og at de bør holde sig til deres egen kultur i deres egne lande. Lad dem ikke tage den med sig til Europa, så vi undgår hændelser som den i Köln."

Dette racistiske budskab er nu blevet mainstream og kan siges og høres alle steder i Europa. Blandt andet fra Henrik Sass Larsen og Mette Frederiksen fra de danske Socialdemokrater.

EU-projektet under pres

Flygtningekrisen har sat EU – som igen består af forskellige stater, der har forskellige interesser – under pres.

Hele det europæiske system, dets beslutningsprocedurer og beslutningsgange – og EU-projektets DNA: De åbne grænser for varer, servicer og europæisk arbejdskraft internt i EU – bliver sat ud af spil jo flere lande, der skruer op for grænsekontrollen.

De politiske ledere er rådvilde, og langt ind på venstrefløjen griber politikere til nationalistiske og racistiske ideer.

KRITISK KULTUR

Boganmeldelse

Den første sten

Forfatteren Carsten Jensen, som er kendt for sin modstand mod krigen i Afghanistan, har begået en roman med udgangspunkt i netop denne.

Af Charlie Lywood

"Den første sten" refererer både til konsekvenserne af at invadere Afghanistan, men også til hvordan mennesker i krig overskrider deres egne grænser for, hvad de hidtil har ment var rigtigt og forkert.

Det skal siges med det samme, at Carsten Jensen har skrevet en fremragende bog, som holder på mange niveauer.

Den holder som en gennemgående beskrivelse af den forråelse og fornedrelse, som sker for mennesker i krig. Ingen i denne bog kommer uskadt ud af disse handlinger hverken psykisk eller fysisk. Krigens gru og ubarmhjertighed fremstår krystalklart. Ingen er i tvivl om, hvor forfærdelig krig er, efter at have læst bogen.

Uvidenhed og arrogance

Den holder også som gennemgribende kritik af den danske indsats i Afghanistan. En indsats præget af uvidenhed, arrogance og kolonial tankegang.

Afghanere er ikke rigtige mennesker, og nuancerne i deres sprog, regionale forskelle og traditioner fanger danskerne ikke. Hverken i virkeligheden eller i bogen.

Bogen holder også som troværdigt portræt af de individer, som optræder. Både danske aktører og amerikanske lejesoldater, men også de afghanere, som ikke blot er statister, men fremtræder med alle deres forskelligheder.

Det sidste er egentlig det mest fascinerende ved bogen. Fra tolken Rashoud til krigsherren Atmar, fra efterretningsofficeren Khaiber til den 16-årige Sarif, som har lært at lægge lureminer i træerne – skyller den afghanske kompleksitet ind over os. Det er meget dygtigt gjort.

Vi bliver ført ind i alt det, vi vesterlændinge ikke umiddelbart forstår, hvis vi kun læser og ser danske medier.

Forhindrer udsigt

For her er indsigt, kompleksitet, modsætninger og tradition bagtæppe til handlinger. Her er ikke sort-hvid – de gode mod de onde (læs: Taliban) – men derimod vises, hvor langt dette sort-hvide billede er fra virkeligheden.

Man kan næsten mærke det modsatte. At sort-hvid, god-ond-aksen forhindrer udsigten og gør blind.

Det er faktisk bogens store bedrift, at den gør læseren klogere på, hvad der faktisk er den "afghanske virkelighed" under den teknologisk overlegne besættelse af landet, som kun har gjordt ondt værre for langt de fleste.

Handlingen kan virke en smule overdrevet, men Carsten Jensen fletter så mange tråde ind i den, at de fantastiske, og voldelige ting, som sker, virker troværdige, da han er i stand til at bygge op til de klimakser, som hele tiden fremtræder.

Ved dygtigt at begynde langsomt med det klaustrofobiske danske soldaterliv i Camp Bastion og, senere, at tvinge en deling soldater til at bevæge sig ud i den afghanske dagligdag med al dens smerte, bliver vi ført fra skumring til dagslys.

Fra sikkerhed til uberegnelighed og gru. Lige pludselig bliver vi smasket i hovedet med, hvad det vil sige at træde klodset og uvarsomt rundt i andre folks liv. Endnu mere barskt må dette forekomme for dem, som troede, det var en kamp for demokrati, som foregik.

Begreber som demokrati og frihed forekommer absurde i mødet med virkeligheden. Og hvad er den virkelighed, som remses op gang på gang?

Overlegenhed

Det er den militære overlegenheds ignorance og blindhed. Danskerne kan kun skyde eller bombe sig ud af deres frustrationer og problemer. Fra den velmenende oberst Steffansen til den småskøre feltpræst Møller, som maner til religiøst inspirerede angreb, bliver den militære dimension afsløret som totalt nyttesløs.

Heltene i bogen er ikke de militært overlegne, men de, som forstår spillet, og dermed kan overleve i det helvede og den uberegnelighed, som Afghanistan er blevet til. Hvem er din ven? Hvem er din fjende? Det kan skifte fra time til time.

Hvis der skal rejses en kritik af bogen, vil jeg pege på Carsten Jensens hang til naturalisme. Afghanistans svøbe og styrke forklares ude fra bjergene, floderne, lyset, støvet. Heri ligger nøglen til at forstå, at Afghanistan ikke kan besejres (af nogen). Dens "kultur" og traditioner ligger i naturen.

Men disse er et produkt af afghanernes historiske, teknologiske og produktionsmæssige formåen og ikke mystiske fænomener fra naturen.

Men dette skal ikke på nogen måde forhindre den varmeste anbefaling af "Den første sten". De godt 600 sider skal ikke afskrække nogen – man ville ønske, der var flere.

Carsten Jensen: Den første sten
Gyldendal, 612 sider, 250-300 kr.

Debatmøde i Aarhus: Fattiggørelse og utryghed

Onsdag den 2. marts kl. 18-21 hos 3F, Sommervej 5, Aarhus V

Politiske angreb, der gør mennesker fattigere fortsætter. Det er særligt flygtninge, arbejdsløse, syge og handicappede, der er på sigtekornet.

Lurer oprøret om hjørnet?

Sådan spørger arrangørerne. Til at indlede debatten har de inviteret:

Finn Sørensen, MF Enhedslisten

Viggo Jonasen, Socialpolitisk Forening Århus

Jan Sylvest Andersen, faglig sekretær i Aktionsgruppen mod diskrimination af Flygtninge i lovgivningenSolveig Munk, Aktionsgruppen mod diskrimination af Flygtninge i lovgivningen

Arr.: Aktionsgruppen mod diskrimination af Flygtninge i lovgivningen, Aktionsgruppen mod diskrimination af Flygtninge i lovgivningen og Socialpolitisk Forening Århus.

Grækenland

Største generalstrejke i flere år trodser SYRIZAs pensions-nedskæringer

Den enorme generalstrejke-demonstration i Athen i dag, torsdag den 4. feb., var sandsynligvis den største siden 2011 og sommeren med masse-besættelser af offentlige pladser.

Af Panos Garganas

Centrum i Athen var så fuld af mennesker, at ethvert forsøg på separate samlinger (for forskellige partier eller fagforbund, red.) blev meningsløs. Billedet er det samme over hele Grækenland – demonstrationen i den næststørste by, Thessalonika, var enorm, og der var demonstrationer selv mange små steder.

Fagforeningerne i den offentlige og den private sektor havde indkaldt til deres tredje generalstrejke mod pensionsnedskæringerne. Om morgenen var det ligesom på en søndag. Alt blev lukket ned, intet fungerede.

Den eneste undtagelse var medierne – deres ansatte strejkede dagen inden og deltog på demonstrationen i dag.

Arbejdere marcherer gennem Athen som del af en generalstrejke.
Foto: Arbejder-solidaritet, Athen

Andre sektorer uden for arbejderklassen deltog. Strejkende advokater havde en enorm blok. Små forretningsdrivende lukkede for dagen og demonstrerede. Selv landmænd, der har blokeret veje, sluttede sig til arbejdernes demonstrationer.

Lige inden strejken udsendte selv SYRIZA-regeringen en erklæring med støtte til strejken. Den sagde, at det kunne styrke dens position i forhandlingerne med Grækenlands "Trojka" – kreditorerne fra EU, Den Europæiske Centralbank og Den Internationale Valutafond.

Regeringen havde intet andet valg. Tidligere havde SYRIZA forsøgt at underminere strejke-bevægelsen.

Regeringens tilhængere forsøgte at udstille advokaternes protester som de riges bevægelse. Og de hævdede, at landmændenes demonstrationer var blevet ledet af det fascistiske Gyldent Daggry.

Demonstrationen i dag viste, at det var løgn. I virkeligheden stemte mange landmænd på SYRIZA.

Gyldent Daggry har forsøgt at infiltrere deres protester, men på demonstrationen i dag blev deres tilhængere konfronteret, og de var nødt til at forlade den.

Styrke

Ethvert forsøg på at holde bevægelsen nede mislykkedes. Stemningen på demonstrationen var, at man viste styrke. Det vigtigste krav var at stoppe lovforslaget, før det nåede parlamentet.

Fagforeningsbureaukrater har forsøgt at forsinke protesten, holde krudtet tørt indtil en stor demonstration den dag, pensions-lovforslaget stemmes igennem i parlamentet. Men de troede, at det allerede ville være sket nu. I stedet er regeringen blevet ved med at udskyde. Det betyder, at de bliver nødt til at indkalde til endnu en generalstrejke.

Dele af bevægelsen optrapper kampen – fx arbejderne på færgerne og muligvis snart elektricitets-arbejderne.

De arbejdere, der har mest at tabe ved lovforslaget, er dem med de bedste pensioner. Pensionerne er resultatet af årtiers kampe, så disse arbejdere er ofte de bedst organiserede.

Ingen tør aflede vreden og vende den mod flygtninge i Grækenland. Alle støtter dem.

Ud over den anti-racistiske organisation KEERFA var der grupper af mennesker, der marcherede selvstændigt med hjemmelavede bannere, der støttede flygtningene.

Bønderne er den mest konservative del. Men da flygtninge på vej mod Grækenlands nordlige grænse stødte ind i en af landmændenes blokader i denne uge, reagerede landmændene ved at invitere dem til at varme sig omkring deres bål.

Presset regering

Alt dette presser regeringen op i et hjørne, hvor der ikke er nogen nem vej ud.

Den kan ikke tilbyde indrømmelser uden at konfrontere Trojkaen – pensionsreformer er centralt i deres krav, men den kan ikke presse reformen igennem uden at konfrontere bevægelsen.

Og det er en meget anderledes bevægelse end for fem eller seks år siden. Da var folk ved, for første gang, at få smag for en generalstrejke. Nu har de oplevet flere års kampe – og er rykket til venstre.

Panos Garganas er redaktør af Socialistisk Arbejderavis' græske søster-avis, Arbejder-solidaritet. Oversat fra Socialist Worker (UK)

Efter Köln: Venstrefløjen diskuterer sexisme

Siden de seksuelle overgreb i Köln den 31. december 2015 er en debat om kvindeundertrykkelse og sexisme som kulturelt problem blusset op.

Af Anna Wolf

I Danmark har hændelserne i den tyske storby ikke overraskende hældt mere benzin på bålet af racistiske argumenter, der hærger den generelle integrationsdebat i lyset af flygtningekrisen.

Berøringsangst?

Fra højrefløjen, der løfter et kvindekampsbanner i racismens tjeneste, til SF's forkvinde Pia Olsen Dyhr, der siger, at venstrefløjen er "berøringsangste i debatten om bestemte dele af integrationen" (Politiken, 12.1.16).

I forbindelse hermed holdt Modkraft den 2. februar et ret velbesøgt debatmøde – ca. 150 deltagere – for at kaste lys over sagen. Socialistisk Arbejderavis rapporterer og kommenterer.

De deltagende kunne i løbet af mødets to timer lytte til debatindlæg fra Khaterah Parwani, næstforkvinde i Exitcirklen, der hjælper piger og kvinder udsat for psykisk vold; forfatteren Elmas Berke; Enhedslistens retspolitiske ordfører, Pernille Skipper; og forfatter Siri Ranva Hjelm Jakobsen.

Stemningen var ladet. Indlæggene bar præg af en frustrerende politisk debat i løbet af januar. Faktisk handlede det meste af debatten ikke specifikt om Köln-hændelserne, men blev mere en diskussion af kultur og italesættelse af sexisme og kønsproblematikker.

Repræsentation

I sin første talerunde sagde Elmas Berke, at hun som minoritetsperson og kvindesagsforkæmper føler sig svigtet af en venstrefløj, som hun mener ignorerer minoritetskvinders historier fra "Underdanmark" – en minoritet i minoritetssamfundene, der ifølge hende er i dyb social krise og har et forkvaklet kvindesyn.

Venstrefløjen er berøringsangst og ikke lydhør over for historier, der ikke passer ind i dens egen agenda.

På trods af at Elmas Berkes argumenter ofte hvilede på en idé om hvor stolte, vi ellers kan være af det frie, danske samfund, er der måske alligevel en brugbar kritik i det, hun siger. Her rejstes det problem, der lidt senere stod tydeligere frem: Tilgængelighed og repræsentation på venstrefløjen.

Religionskritik

Den danske integrationsdebat mangler ikke religionskritik, som det ellers blev sagt i den første kommentar fra salen. Siri Ranva Hjelm Jakobsen bemærkede, at der nærmest ikke er andet.

Og en tøvende approach fra venstrefløjens side til en giftig og farvet debat om "fremmede" mænd, der overfalder hvide kvinder, kan måske, som Pernille Skipper pointerede, forklares med den fare, der er for at falde i højrefløjens agenda og blive "spændt for Marie Krarups vogn", når hun tager kvindekampshatten på for at kunne pointere muslimers kvindeundertrykkende kultur.

Motiverne ikke rene

I en tid, hvor debatten kredser om flygtningestrømme, er motiverne ikke rene, når højrefløjen pludselig bliver feminister. Og venstrefløjen skal til enhver tid vægre sig for at blive trukket ind i et kapløb, hvor ofrene for seksuelle overgreb bruges som brænde på det racistiske bål, der skal blive ved med dele os op i "dem" og "os".

Det, venstrefløjen mangler, er måske snarere åbenhed. Er venstrefløjen, som den ser ud i dag – i og uden for Folketinget – et åbent rum for minoriteterne? Hvis den var repræsentativ for hele befolkningen, ville snakken ikke skulle gå på, om venstrefløjen lytter til eller taler for minoriteterne, for minoriteterne kan tale selv.

Sammen mod sexisme og racisme

Enhver form for seksuelle overgreb mod kvinder skal påtales og fordømmes, uanset hudfarve og religiøs overbevisning hos både ofre og gerningsmænd og også af venstrefløjen.

Men det er afgørende, at antisexisme ikke italesættes med racisme. Kun sammen kan vi yde modstand mod både sexisme og racisme og den generelle undertrykkelse i vores samfund.

Landsmøde i IS/U

Internationale Socialister/ISU holder landsmøde 27.-28. februar, mens det kapitalistiske system er præget af kriser på mange fronter.

Af Jørn Andersen

Nedenstående er skrevet på baggrund af det oplæg til politisk status, IS/U's landsledelse har udsendt til medlemmer som oplæg til diskussionerne. Oplægget kan læses i sin helhed på socialister.dk/landsmoede.

Det er mest den internationale del, der er behandlet her. Se lederen side 3 for en dansk vinkel.

1930'erne i slow-motion?

I starten af 1990'erne kaldte den britisk-palæstinensiske socialist, Tony Cliff, den lange krise for "1930'erne i slow-motion".

Ganske vist udviklede krisen i 30'erne sig langt hurtigere, økonomisk og politisk, men krisen i dag indeholder de samme modsætninger og politiske spændinger.

Selv om krisen endte med koncentrationslejre og verdenskrig, så havde der forinden været massestrejker i fx Frankrig og USA, revolutionsforsøg i Spanien og masseprotester andre steder.

Havde disse bevægelser vundet, kunne historien have fået en helt anden retning.

Når du læser nedenstående beretning, skal du ikke fortabe dig i opremsninger af system-kriser, men tænke, at når systemet er i krise, så er der samtidig mulighed for, at arbejderklassen og det store flertal af menige mennesker kan komme i offensiven.

Debatten på landsmødet vil handle om, hvordan det kan ske.

International krise - Krise på 9. år

Den økonomiske krise er på vej ind i sit 9. år, og krisen er i høj grad blevet global. Investeringerne i produktion er rekord-lave – udsigten til tilstrækkelig profit er for lille.

Mange af de store internationale koncerner har i dag negativ profit. Væksten i "udviklings-økonomier", der hidtil har givet lidt optimisme er faldet. Den finansielle krise har bredt sig til BRIC-landene: Brasilien, Rusland, Indien og Kina.

Politikerne fortæller år efter år, at opsvinget er på vej. Realiteten er, at sandsynligheden for et nyt globalt tilbageslag er langt større.

Imperialistisk rivalisering

Krige er indbygget i kapitalismen. Men under krisen skærpes den militære rivalisering om markeder og råstoffer.

For 5 år siden inspirerede oprørene og revolutionerne i Tunesien og Egypten alle, der kæmper for social retfærdighed (se side 6). I 2013 blev revolutionen i Egypten blodigt slået ned.

Krigen i Syrien er en del af denne kontrarevolution. Oprøret i Syrien var langt svagere end i de fleste andre lande – men alligevel stærkt nok til at udfordre Assad-regimet, som sønderbombede landet for at slå oprøret ned.

Hvis Assad faldt, ville det udfordre den politiske balance i regionen. Så de omkringliggende lande – og stormagterne USA og Rusland – blandede sig for at beskytte deres interesser, uanset om han faldt eller blev.

Det har ført til et komplekst net af alliancer og rivalisering. Alle staterne er imod revolution, og i øjeblikket satser de fleste af dem på, at Assad bliver.

Syrien er kun en af de konflikter, der kan eskalere ud af de implicerede parters kontrol. Ukraine er en anden.

I det sydkinesiske hav koncentrerer USA stadigt større mængder af krigsskibe, mens både Kina og Indien opruster.

Denne konflikt handler om kontrollen over verdens vigtigste skibsruter og involverer direkte verdens største og 3. største magter.

Krisens konsekvenser

En af krisens – og krisepolitikkens – konsekvenser er, at uligheden stiger (se side 2). Der er nogen, der bliver meget rige under krisen. Men langt flere bliver fattigere.

En anden er, at ingen af de større magter har tænkt sig at røre en finger for at forhindre den globale opvarmning. Klimatopmødet i Paris leverede – som København 6 år tidligere – masser af snak, men ingen handling.

Olie, kul og gas vil fortsat blive brændt af i enorme mængder, mens kloden bliver varmere.

En tredje er, at magthaverne ikke kun rivaliserer internationalt. De kæmper hver især først og fremmest mod deres egne befolkninger, der ikke vil betale en krise, de ikke har andel i.

To af disse konflikter symboliserer, hvad der står på spil: Grækenland og flygtninge-krisen.

Grækenland

Græske arbejderes kamp mod at betale for krisen er et symbol på en kamp, der foregår over hele Europa – blot på et lavere niveau.

Da SYRIZA vandt valget i januar 2015 var det efter flere års modstand: Over 30 generalstrejker, 100-vis af mindre strejker, 100-vis af demonstrationer, besættelser af uddannelsessteder osv.

Modstanden havde forhindret både socialdemokratiske og borgerlige regeringer i at gennemføre en del af den nedskærings-politik, som EU-bosserne ønskede.

I den politiske krise var det traditionelt store borgerlige parti er halveret, mens det socialdemokratiske næsten er gået i opløsning. På højrefløjen havde det nazistiske Gyldent Daggry fremgang.

SYRIZA lovede at stå fast og forhandle en løsning med

EU-bosserne, der var tilfredsstillende "for alle parter".

I juli udskrev de en folkeafstemning om den forhandlede løsning. 61 pct. af vælgerne forkastede den. Men få dage senere underskrev SYRIZA-regeringen en aftale, der var værre end den forkastede.

Ved valget i september blev SYRIZA genvalgt – flertallet ønskede ikke de gamle politikere tilbage.

SYRIZAs manglende evne til at modstå EU-bosserne uden massemobilisering er en vigtig lære for alle. Ikke mindst de andre venstre-reformistiske partier, der i Europa og globalt (og i DK: Enhedslisten) får opbakning, fordi de siger Nej til at betale for krisen.

Heldigvis har de græske arbejdere valgt at fortsætte kampen (se side 10).

Flygtningekrisen

Flygtningekrisen er både en humanitær krise – og en langt større politisk krise for magthavere, der bruger racisme og nationalisme til at splitte os.

Over hele Europa gik 100.000'er af mennesker på gaden i sensommeren 2015 for at sige 'Velkommen' til de mange, der flygtede fra krig og fattigdom.

De havde set billeder af flygtninge, der risikerede livet for at komme ind i Europa, mens regeringer gjorde alt for at stoppe dem. De havde set politiker-retorikken bliver mere racistisk og nationalistisk. Og de havde fået nok.

Politikere og medier bruger nationalisme og racisme til at splitte os med. De bruger det til at fortælle, at det er flygtningenes skyld, at der bliver skåret ned på skoler, daginstitutioner, hospitaler osv. osv.

For en tid bøjede politikerne sig. Tonen blev næsten humanistisk. Men kort efter var racisme, islamofobi, "dem og os" igen det, der dominerede, når politikere udtalte sig.

De 10.000'er (i DK), der gik på gaden et par gange, kunne lukke munden på politikere og medier for en tid. Men skal der sættes en anden dagsorden, kræver det ikke kun humanisme og venlighed.

Det kræver, at humanismen og venligheden bliver organiseret som en politisk bevægelse, der ikke kun siger 'Velkommen' til flygtninge, men også siger Nej til at betale for den krise, som er årsagen til den beskidte retorik.

Landsmøde-info

Internationale Socialister/ISU's landsmøde foregår 27.-28. februar i Kbh. Du kan se landsmøde-oplæg, dagsorden osv. på socialister.dk/landsmoede

Tilmeld dig landsmødet på isu@socialister.dk – alle medlemmer og sympatisører har adgang (kun medlemmer har stemmeret).

Enhedsfronten:
En bro til revolution

Revolutionære socialister taler ofte om behovet for en enhedsfront.

Af Mark Thomas

Hvad er en enhedsfront? Hvilken plads indtager den i den marxistiske tradition og teori? Hvad er dens betydning for, hvordan en revolutionær socialistisk organisation kan vokse i størrelse og indflydelse?

Enhedsfronten er en afgørende metode til at bryde reformismens tag i flertallet af arbejderklassen og erstatte det med lederskab af revolutionære ideer og organisation. I lande som Danmark og Storbritannien, som begge har dybe reformistiske traditioner, er denne metode af særlig vigtighed.

Enhedsfrontens oprindelse

Enhedsfronten er en plan for fælles aktion mellem en revolutionær og en reformistisk organisation for et bestemt, konkret mål i klassekampen.

Hvad er de "klassiske" erfaringer med enhedsfronten?

Selve begrebet blev ikke brugt, men metoden blev det helt sikkert af bolsjevikkerne i Den russiske Revolution i 1917.

Det tydeligste eksempel var under forsvaret af Petrograd, den revolutionære hovedstad, i august 1917, mod et forsøg på et kontrarevolutionært militærkup ledet af Kornilov, en af zarens generaler.

Bolsjevikkerne blev ganske vist forfulgt af Kerenskij, lederen af den provisoriske regering, som var opstået ud af Februarrevolutionen i Rusland. Lenin blev tvunget i skjul og Trotskij anholdt. Ikke desto mindre tilbød bolsjevikkerne straks at forene sig med Kerenskij i det militære forsvar af Petrograd.

Nogle af bolsjevikkerne spurgte: "Men er Kerenskij ikke vores fangevogter og vores fjende?"

Lenins reaktion var at sige: "Vi vil hvile vore geværer på Kerenskijs skuldre for at skyde på Kornilov; hvad der sker bagefter, er det bedst ikke at sige noget om ..." Kerenskij, der stod over for et kupforsøg mod sig, blev tvunget til at acceptere.

Bolsjevikkerne var som den bedst organiserede, mest beslutsomme og effektive kraft i at besejre Kornilovs kupforsøg i stand til at vise i praksis, at de forstod, hvordan man bedst forsvarede og styrkede revolutionen mod Kerenskijs svaghed og vaklen.

Forsvaret af Petrograd gennem enhedsfrontens metode åbnede døren til opstanden i oktober.

Generalisere den bolsjevikiske metode

Selve udtrykket "enhedsfront" dukkede først op i 1921 på Kommunistisk Internationales 3. kongres, der samlede delegerede fra revolutionære organisationer i hele Europa og udenfor.

Kommunistiske massepartier eksisterede ud over Europa, men de fik endnu kun støtte fra et mindretal i arbejderklassen.

Kommunistisk Internationale hævdede, at den vigtigste opgave for kommunisterne var at vinde flertal i arbejderklassen.

Propaganda, dvs. at diskutere med folk og sprede sine ideer, var én måde at gøre det på, men det var ikke nok i sig selv. Flertallet kunne kun fuldt vindes over til revolutionære ideer gennem deltagelse i klassekampen.

"Kommunistiske partier kan kun udvikle sig i kamp. Selv de mindste partier bør ikke begrænse sig til propaganda og agitation."

Revolutionære skulle fremsætte "praktiske forslag til kamp, presse på for kamp for alle arbejderklassens daglige behov [og derved vise,] hvordan kampen skal føres."

Disse skulle ikke være "endelige" krav om omstyrtelse af kapitalismen – problemet er præcist, at et flertal i arbejderklassen endnu ikke er enig i dette – men "delvise" krav om lønstigninger, om at stoppe fyringer, om at modstå en fascistisk mobilisering osv.

Målet var at engagere ikke-revolutionære arbejdere i kamp sammen med revolutionære og at bevise i praksis, at revolutionære kan tilbyde en bedre ledelse af klassekampen.

Bare at fordømme reformismen, eller bare at vinde enkeltpersoner til revolutionær politik, vil – selv om det er vigtigt – ikke bryde reformismens tag i arbejderklassens flertal.

Målet er derfor at trække reformistiske arbejdere med i fælles kamp ved at komme med konkrete forslag til handling for øjeblikkelige krav til reformistiske arbejdere og deres organisationer.

Kommunistisk Internationale kom dog med to umiddelbare advarsler.

For det første: Hvor en sådan fremgangsmåde har succes, og reformistiske organisationer, herunder deres ledere, bliver trukket med i fælles kamp, skal de revolutionære bevare deres politiske og organisatoriske uafhængighed.

De skal forbeholde sig ret til at kritisere disse ledere, hvis de vakler eller trækker sig tilbage fra kampen.

For det andet: Hvis de reformistiske ledere afviser tilbuddet om fælles aktion, skal de revolutionære stadig forsøge at organisere for aktion, henvende sig til menige reformister om at gå sammen osv.

Reelle kræfter

Denne klassiske opfattelse af enhedsfronten er helt afhængig af, at revolutionære har *reelle kræfter* til deres rådighed.

Leon Trotskij skrev i 1922, at enhedsfronten ikke er central for en revolutionær socialistisk organisation, der er meget lille sammenlignet med reformisterne, men bliver det, så snart "det omfatter organisatorisk, lad os sige en fjerdedel, en tredjedel eller en endnu højere andel af den organiserede arbejderklasses fortrop."

Først da er det sandsynligt, at de reformistiske ledere vil føle et reelt pres fra opfordringer til fælles handling fra revolutionære.

Hvorfor skulle lederne af fagforeninger eller socialdemokratiske partier føle sig nervøse over at afslå opfordringer til aktion fra 100 revolutionære? Men med et revolutionært parti med hundredtusindvis af medlemmer ville det være en helt en anden historie.

Ånden i enhedsfronten i dag

En lille revolutionær gruppe kan ikke direkte anvende erfaringerne fra begyndelsen af 1920'erne, hvor millioner ville efterligne erfaringen fra den russiske revolution.

Men den skal tilstræbe at samle kræfter, så den kan søge at anvende ånden i enhedsfrontens metode, selv om det er i et langt mere beskedent omfang.

En sådan samling af kræfter kræver ideologisk klarhed og konstante forsøg på at finde et publikum gennem deltagelse i bredere kampagner og kampe.

Men selv før en revolutionær organisation når en "fjerdedel eller en tredjedel" af arbejderklassen, kan der opstå muligheder for enhedsfront-aktivitet, især med venstre-socialdemokrater – fx imod en imperialistisk krig, i forsvaret for flygtninge eller modstand mod velfærdsnedskæringer.

Venstre-socialdemokratiske kræfter kan ønske at mobilisere omkring sådanne spørgsmål og – under visse omstændigheder – kigge mod revolutionære, der har et aktivistisk kadrelag, for at hjælpe til med at gøre dette. Sådanne muligheder skal gribes med begge hænder.

Men alle de bredere spørgsmål, der er nævnt ovenfor, gælder stadig. Enhedsfronten er ikke en erstatning for at opbygge en revolutionær organisation.

Formålet med enhedsfronten er at øge enheden og effektiviteten i arbejdernes kampe, men også at øge de revolutionæres antal, erfaring og indflydelse i klassekampen.

Revolutionære, der er involveret i en fælles enhedsfront med reformistiske arbejdere, skal søge at påvirke disse arbejdere og trække dem mod revolutionær politik. Men reformistiske arbejdere, og især reformistiske ledere, vil forsøge at trække revolutionære over mod deres ideer og organisation.

Enhedsfronten er en bro mellem revolutionære og reformister – men køreretningen hen over broen er ikke automatisk. Den vil blive bestemt af det overordnede tempo i klassekampen, men også af de revolutionæres dygtighed og erfaring inden for enhedsfronten.

Billede: Krisveteraner protesterer i Petrograd, april 1917

Artiklen er baseret på et oplæg på Marxisme 2015 i København i november. Mark Thomas er medlem af Socialist Workers Party i Storbritannien.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

David Bowie: **En rebel er død**

En måned efter David Bowies død husker vi kunstneren, der satte et unikt aftryk på verden.

Af Anna Wolf

I en verden med så meget død og uretfærdighed, er det måske malplaceret i en socialistisk avis at tale om det triste og uretfærdige ved stjernens død af kræft i en alder af 69.

Hvorfor og hvordan forholder vi os til Bowie som socialister, som oprørere og rebeller? Mange af os (undertegnede inklusive) har mærket, hvor personligt berørte vi var af nyheden. Heri ligger måske kimen til noget af det vigtige.

Multi-person

Et af Bowies særtræk var at genopfinde sig selv gennem forskellige personaer. Fra soul-sanger til dommedagsprofet. Fra psykedelisk folk-rocker til tynd, hvid adelsmand på coke. Og fra provokerende rumvæsen til yuppie i jakkesæt. Han var filosofisk og poetisk i sit utrolige tekstunivers og altid dybt interesseret i kunst og kulturel udvikling.

I et interview med MTV i 1983 kritiserede han den populære tv-kanal for den latente racisme i overrepræsentationen af hvide musikere i primetime. Han var også en forretningsmand og spekulant, der vidste, hvordan musikmarkedet skulle orkestreres til hans egen fordel. Ligeledes må hans uheldige flirt med fascismen og The National Front i en kort periode sidst i 1970'erne tages med i billedet.

Hvad der står tilbage, hvis man læser nekrologer og historier fra fans, musikpressen og kolleger, er hans brud på konventioner. Hans mest innovative årti var 1970'erne, hvor han skabte historie med en up-front og frygtløs leg med køn og seksuelle konventioner, der ikke var set før i det format.

Homoseksualitet var blevet afkriminaliseret i Storbritannien så sent som 1967, og der var Bowie i de tidlige 1970'ere i fuld makeup på scenen, iført kjole på albumcovers og proklamerede, at han var biseksuel. Publicity eller ej, var det en overordentlig oprørsk handling.

Ziggy Stardust

Især Ziggy Stardust-rollen, en androgyn übermensch-figur fra det ydre rum, gennemsyret af seksualitet og klar til at redde jordens befolkning fra sig selv, krydsede kønnenes grænser. Den rebelske Ziggy-figur har en fængslende appel 45 år efter.

Bowies og glam-rockens oprør blev et oprør i oprøret. Da Bowie i sangen "Changes" (Hunky Dory, 1971) sang: "and these children that you spit on as they try to change their worlds/are immune to your consultations, they're quite aware what they're going through," rakte han ud til ungdomsoprørets udstødte.

Og her ligger en væsentlig grund til den fascination og de dybe følelser, han vækkede og stadig vækker.

Hans foragt for konventionerne har for mange af dem, der har "opdaget" hans musik, været en oprejsning til freaksene, til de usikre, til de oversete, de nedtrådte, som 68'erne ikke havde favnet. Og faktisk også til socialisten og rebellen, der ikke accepterer tingenes tilstand.

Bowie er og var ikke revolutionær, og han havde sjældent en direkte politisk agenda. Men hans bidrag til musikhistorien er stærkt, rebelsk og revolutionerende. Og for det må vi tage hatten af.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag den 18.2: Luk lejrene – åbn grænserne.
Torsdag den 25.2: Workshop mod racisme for solidaritet: 19. marts og landsmøde forberedelse.
Torsdag den 3.3: Hvad er alternativet til Assad?
Torsdag den 10.3: Kvindekamp i 2016.
Torsdag den 17.3: Anti-racistisk workshop til 19. marts.
Torsdag den 24.3: Den økonomiske krise på 9. år.

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag den 18.2: Forberedelse til landsmøde i Internationale Socialister/ISU.
Torsdag den 25.2: Kombineret studiekreds og aktivistmøde.
Torsdag den 3.3: Kvindekamp er klassekamp.
Torsdag den 10.3: Socialistiske modsvar mod racisme.
Torsdag den 17.3: Kombineret studiekreds og aktivistmøde.
Torsdag den 24.3: Syrien: Flygtninge og storpolitik.
Torsdag den 31.3: Fagbevægelsen i film.
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland

Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Torsdag den 25.2: Hvad mener socialister om nationalstaten?
Torsdag den 10.3: Hvad skyldes voldtægt og vold mod kvinder?
Torsdag den 31.3: Konkurrencestaten.
Torsdag den 14.4: Skraldekonflikten – 20 år efter.

IS/U på facebook: *Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis*
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Aben er stadig ikke placeret i skandalerne om SKAT

I de seneste år har SKAT været præget af en række skandaler.

Af Anders Bæk Simonsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Det handler selvfølgelig om Helle Thornings skattesag, skattesager mod en række danske "celebrities", fejlagtige ejendomsvurderinger og spekulanters svindel med udbytte for mere end 9 mia. kroner.

Men den sag, som i kroner og ører er mest markant, er SKAT's beslutning om først at etablere et dyrt IT-system, der skulle håndtere borgere og virksomheders gælds- og skatteinddrivelse, som en del af en modernisering (læs nedskæring) af SKAT.

Denne proces har i sig selv været præget af mange skandaler. Undervejs voksede gælden fra 50 til 70 mia. kroner.

Skatteministeren og regeringen beslutte så at droppe dette system, da Kammeradvokatens rapport fra 15. september sidste år fastslog, at systemet inddrog gæld på et ulovligt grundlag.

Det betyder ifølge skatteminister Karsten Lauritzens orientering fra 25. september, at SKAT har 74 milliarder kr. ude at svømme.

Ifølge Skat regner de med, at det er muligt at inddrive lidt under halvdelen af gælden og dermed kradse 33,5 mia. kr. ind. Ifølge eksperter er det mere realistisk, at beløbet, der ikke kan inddrives, er mellem 50-60 mia. kr.

Så hvor har man placeret "aben"?

Karsten Lauritzen fremførte ved samme orientering, at både den nuværende og tidligere regeringer har et ansvar for skandalerne i SKAT.

Men den interne revisionsundersøgelse og Rigsrevisionens undersøgelse freder skiftende skatteministre (fra bl.a. fra SF, S og Venstre) og departementscheferne for SKAT gennem tiden. Statsrevisionens formand, Peder Larsen (SF), har ikke bedt om adgang til mails, kalender og notater fra topfolk og ministre i SKAT.

Hans argument har været, at selv om de gerne vil vide hvilke svigt, der har været, og hvem der har ansvaret, vil adgangen til alle oplysning betyde "at man risikere at drukne" (i informationer går vi ud fra).

Deres ansvar for tab af milliarder og atter milliarder skal altså ikke undersøges, selv om Karsten Lauritzen jo selv indrømmede et ansvar ved orienteringen.

Men der bliver ikke placeret et politisk ansvar. Skatteministeren lod således SKAT's øverste chef Jesper Rønnov Simonsen blive i stillingen, mens 5 underdirektører blev sat i karantæne med fuld løn.

Men sagen er egentlig meget klar. På ti år har skatteområdet mistet 5000 ansatte og Formanden for Dansk Told- og Skatteforbund har i årevis klagede til politikerne, over at de mange afskedigelser og omstruktureringer vil betyde tab af kontrol og ringere arbejdsgange.

Det er de ansatte, som har måtte leve med deres chefers inkompetence og politikernes enøjede spare-strategi.

Om cirka en måned bliver Rigsrevisionens undersøgelse offentliggjort. Men for nylig har man genansat en af de karantæneramte underdirektører i en ny leder-stilling i SKAT.

Samtidig har skatteministeren lovet "arbejdsro", alt imens over 600 medarbejdere i år skal flyttes rundt i landet til nye skattecentre.

Skandalerne i SKAT ser således ikke ud til at stoppe i 2016, ligesom det reelle politiske ansvar ikke bliver placeret.

Bernie Sanders' sejr i New Hampshire

Establishment-politik i USA er ved at slå revner

Bernie Sanders, som kalder sig socialist, har vundet en kæmpesejr ved Det Demokratiske Partis primærvalg i delstaten New Hampshire.

Af Charlie Kimber, oversat af Bo Nielsen

Sanders fik 60 pct. af stemmerne, 20 pct. flere end elitens kandidat, Hillary Clinton.

Exit polls viste, at støtten til Sanders primært kommer fra yngre og fattigere vælgere.

Sanders fik over 80 pct. af stemmerne fra folk under 30. Og han fik 70 pct. af stemmerne fra folk med en årlig indkomst på under 190.000 kr., og to tredjedele af stemmerne fra dem med under 333.000 kr. om året.

Clinton vandt kun blandt vælgere over 65 år samt dem, der tjener mere end 1.3 millioner kroner om året.

Ved fejringen af sejren sagde Sanders: "Hvad der begyndte i Iowa i sidste uge, og hvad vælgere i aften har bekræftet, er intet mindre end starten på en politisk revolution. Det er en politisk revolution, som vil bringe mange millioner af befolkningen sammen."

"Sammen har vi sendt det budskab, som vil genlyde fra Wall Street til Washington, fra Maine til Californien. Og det er, at magten over vores store land tilhører hele folket og ikke blot en håndfuld velhavende bidragsydere til kandidaterne."

Fra håbløs kamp

På TV-kanalen CNN lød det: "På under et år har Sanders vendt en håbløs kamp til en alvorlig trussel mod Clintons muligheder for at vinde nomineringen til præsidentkandidaturet for Demokraterne – og har allerede forhindret en kroning."

De seneste dage har Clinton forsøgt at lyde mere radikal, og hun har påstået at være anti-establishment, fordi hun er en kvinde.

Denne manøvre blev bakket op af tidligere udenrigsminister Madeleine Albright, som implementerede de morderiske sanktioner mod Irak i 1990'erne. Imens Clinton så på og klappede, sagde Albright til medierne, at "der er et særligt sted i helvede for kvinder, der ikke hjælper hinanden!"

Sådanne desperate taktikker fejlede dog totalt. Sanders vandt blandt kvinder med 55 pct. mod Clintons 45 pct.

Alternativ

Et tegn på den entusiasme, der omgiver Sanders, var den rekordhøje valgdeltagelse. Og Sanders klarede sig endda bedre end den fremstormende Barack Obama gjorde i 2008.

Sanders' politik er mindre radikal end det nogle gange antages – og han er på linje med de centrale dele af USA's imperialistiske dagsorden.

Men han afspejler dele af den oprørske stemning, der skabte Occupy Wall Street i 2011 og Black Lives Matter-bevægelsen. Han afspejler også den seneste tids tendenser til mere militant arbejderkamp samt den voksende klimabevægelse.

Dét er, hvad der er virkelig vigtigt – politik på den gamle måde er under et ekstremt pres, og millioner af mennesker leder efter et alternativ.

Men i hans sejrstale understregede Sanders også, at han er indstillet på at stå sammen med Clinton i fremtiden. Han sagde:

"Jeg håber også, at vi alle husker på – og dette er en besked ikke kun til vores modstandere, men også til dem, der støtter mig – at vi om få måneder vil blive nødt til at stå sammen og forene dette parti og denne nation, for de højreorienterede Republikanere, vi er oppe imod, må ikke få lov at vinde præsidentposten."

Det betyder, at han er rede til at holde sig inden for rammerne af det gennemført kapitalistiske Demokratiske Parti.

Højrepopulisme

Det faktum, at establishment-politik slår revner, afspejledes også i den Republikanske afstemning ved en kæmpesejr til den afstumpede milliardær Donald Trump. Trump har aldrig været valgt til noget embede og spiller på at være en "outsider".

I virkeligheden forfølger han slavisk de store selskabers og generalernes interesser. Hans racistiske populisme trækker den politiske debat til højre.

Exit polls i New Hampshire viste, at 66 procent af deltagerne i det Republikanske primærvalg støttede Trumps krav om et indrejseforbud for muslimer i USA.

Trumps sejr, som kommer efter en andenplads i Iowa og en klar føring i de landsdækkende meningsmålinger, betyder at han er i en stærk position. Der er ingen oplagt kandidat, partiets establishment kan samles om for at stoppe ham.

Og det ville, den dybe afsky for politik 'as usual' taget i betragtning, alligevel ikke være givet, at en sådan kandidat ville kunne slå ham.

Socialisme for begyndere

Når reformismens dominans svækkes

Helle Thorning Schmidt ved en demonstration i 2007 for velfærd og mod nedskæringer

I tider som nu virker det måske som om, revolutionære ideer altid kun vil kunne tiltrække et meget lille mindretal. Sådan har det ikke altid været.

Af Jørn Andersen

De sidste par artikler i denne serie har haft fokus på reformismen. Reformismen er på den ene side et udtryk for ønsket om forbedringer for arbejderklassen i dens daglige liv.

Samtidig er reformismen et udtryk for, at de fleste i arbejderklassen ikke tror på, at de selv er i stand til at kæmpe forbedringer igennem.

Denne modsætning betyder, at ønsket om forandring i høj grad placeres hos arbejderbevægelsens faglige og politiske ledere – ikke i klassens egen kamp.

Reformisme uden reformer

Men de seneste godt 20 år har hverken de reformistiske partier eller fagbevægelsen kunnet fremvise bare én seriøs, progressiv reform.

Oveni dette har mange af de faglige top-ledere – med få hæderlige undtagelser – og næsten alle de politiske ledere kapituleret til nyliberalisme og borgerlig krisepolitik.

Dermed er reformismen svækket som en selvstændig politisk strømning i arbejderklassen – men til højre.

Hvordan kan reformismen begynde at blive udfordret fra venstre?

Venstre-reformismen: Udfordring fra oven

De seneste år har vi set flere forsøg på at udfordre "kapitulations-reformismen" med SYRIZA i Grækenland og Jeremy Corbyn i Storbritannien som nogle af de nyeste, prominente eksempler.

I Danmark spillede Villy Søvndals SF de første få år af hans formandsperiode (2005-9) en lignende rolle.

I alle tre tilfælde er der ikke tale om en egentlig udfordring af reformismen. Alle de nævnte har kun talt om reformer inden for systemets rammer.

Men der er tale om en udfordring af reformismens kapitulation til nyliberalisme og borgerlig krisepolitik. Og alle 3 er blevet mødt med begejstring af titusinder, der havde opgivet ethvert håb om progressiv forandring.

Problemet er, at de alle reproducerer det grundlæggende i reformismen: Håbet om, at faglige eller politiske ledere kan gennemføre forbedringer, som flertallet i arbejderklassen ikke selv tror på, den kan kæmpe igennem.

Uden en aktiv massebevægelse efterlades disse ledere i et tomrum, hvor de fleste (især Søvndals SF, men også SYRIZA) ender med at kapitulere ligesom dem, de ville udfordre.

Faglige ledere, der ønsker en anden kurs, fanges ofte i samme dilemma: Hvis de ikke er i stand til at organisere en bevægelse, de kan blive reelle talspersoner for, ender de oftest med at blive forvaltere af et system, som deres kolleger/medlemmer betaler prisen for.

Men det behøver ikke gå sådan.

Kamp fra neden

I de tilfælde, hvor reformismen reelt er begyndt at blive udfordret fra venstre, er det altid startet med øget aktivitet – protester, strejker, besættelser – fra neden. Ofte, men ikke nødvendigvis fra arbejdspladserne.

Da studenter i Paris i 1968 først besatte universitet i protest mod nedskæringer og dernæst rejste barrikader for at forsvare sig mod politiets angreb på besættelsen – så udløste det verdens hidtil største generalstrejke.

Da en flok aktivister på skibsværftet i Gdansk i 1980 protesterede mod fyringen af en venstreorienteret kranfører – startede de uden at vide det Solidarno, en militant faglig organisation med 10 millioner medlemmer.

Men det behøver ikke være så "internationalt":

Da nogle ansatte ved et kommunalt plejehjem i Holstebro i 2007 havde strejket flere uger uden resultat og valgte at flytte protesten til København, gav det genlyd hos tusinder af offentligt ansatte – og 100.000 demonstrerede mod Fogh-regeringen.

Når folk kan selv!

Om folk vælger at følge en enkeltpersons eller en lille gruppes protest (som de nævnte) er umuligt at vide på forhånd. Men når det sker, udtrykker det – og forstærker – en næsten umærkelig ændring i styrkeforholdene.

Måske er magthaverne gået for vidt. Måske har folk fornemmet, at bosserne tøver. Den præcise forklaring kan historikerne komme med bagefter.

Men når det sker, og mange bliver involveret, er det første skridt taget til at udfordre reformismens dominans. (Men kun det første!)

Når arbejdere begynder at kigge på deres kollegers kamp og styrke – frem for faglige og politiske lederes løfter – så åbner de muligheden for en helt anden politisk kurs.

Disse første skridt sker næsten altid uafhængigt af politiske organisationer. Det gør de næste imidlertid ikke.

Temaet for den næste artikel er politik og organisation i bevægelsen.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

